ASLI ERDOĞAN

KAYIP Bir ŞEHİR İçin AĞIT

İçindekiler

Aynı yazardan
Kayıp Bir Şehir için Ağıt
sonsuza
ölümde doğruluk
Eksiklik
Bir sır ortaya çıktı
Galata'ya bir masal
kelimelerin akşamı
seninle gece konuşurum
Nergis Maskeleri
veda mektupları
Hapishane duvarı için özgeçmiş
Bu ses bundan sonra ona "sen" diyeceğim
Hayat denen bu ülke
Sözler
Kelimelerin orijinal mucizesi
Her saat ve hayır ben
ayrılık saati
Her saat ve hayır II

ASLI ERDOĞAN

Kayıp Bir Şehir için Ağıt

sonsuza

ilk cinayet

Bir zamanlar, uzun zaman önce, bir daha asla geri dönmeyecek olan o altın çağda, sonsuzluğun henüz zamanla çarpışmadığı o altın çağda ışık vardı. Ve fiil. Ve fiilden doğan kalp. Toprak ve form. Ama bunların hiçbiri, insan dünyasının gelişmesi için yeterli değildi. Tanrılar birbirlerini parçalamayı öğrendiler. İlk cinayet işlendi, bir adam kardeşini öldürdü. Suya karışan kan, haykırışla ışık... Henüz dünyada olmayan ölümü terk etti, söz kalpten ayrıldı, suret yüzü unuttu. Kırmızı bir perde gibi, ölümle yaşam arasına yayılan kan... Böylece varlığımız sonsuza dek yarım kalacak, sonsuza dek eksik kalacak, ruhumuzda her gün bir tanrı bir başkasını katledecek ve her gün kendimizi yeniden yaratacağız, kan ve hayal birlikteliğinde. .

Çığlık

Annem uzun bir süre bakışlarını üzerimde sabitlemiş oldu. Ve aniden gözleri kuru bir nehir yatağı gibi boşaldı. Artık kimseye ait olmayan bu bakıştan, tüm yaşam geri çekilmiş gibiydi… O anlarda temel, varoluşsal bir korku yaşadığımı hatırlıyorum. Kapının önünde korku galip geldi, kürtajdan kaçınıldı: İşte hayatın sırrı bu, benim mucizem böyleydi. Sanki tüm hikayemi, ilk satırından son satırına kadar, nehri çevreleyen çalılıkların ve çakıl taşlarının arasında okumuştum. Kanıyla lekelenmiş, yırtık etinin çığlığını üstlenmiştim. İlk doğumdan itibaren dünyanın bağırsaklarından çığlıklar yükseldi. Çiçeklerdeki ağaçların, danelerle ağırlaşan kulakların, hayatın ve sözlerin sessizliğinde uzayıp giden bir haykırış. Gökyüzüne çarpana ve boşlukta kırılana kadar...

Olmak

Bin damla ışıktan, yeryüzünde akan kandan, çöle serpilmiş yıldızların tozundan, başlangıçların şarkısının solmuş melodisinden... Ben verilenlerin toplamıyım. bana ve bana vermeyenlerden, kaybettiklerimden ve kaybedeceklerimden, sözlerin kanından, dudakların sessizliğinden... kuma gömülü

tohumun inatçı sabrından, bekleyen çölüm ben. yağmur, ben uzun zamandır pozlanmış bakışım, hiçliğin bir ucundan diğer ucuna, ben her uçta melodisini arayan şarkıyım… Ve bugüne kadar kimse görmedi yüzümü. açıldı.

ölülerin kitabı 1

Ey kalbim!

Annemden kalp aldı! Her yaştan mirasçı kalp! Beni suçlama, beni reddetme, düşmanım olma! Hiç yüz yüze gelmeyelim. Çünkü sen benim ruhumun tek kurtarıcısısın, bedenimin parçalarını bir arada tutan sen… Rehberim ol, hepimizin gittiği bu yere doğru önümden yürü… Mutluluğun peşinden gittiğimiz bu yere. Adımı insanlık denen bu berbat pekmezden sil.

Bana yalan söyleme. Aslında beni duyman yeterli. Bu benim için yeterli, gerçekten.

Şehirdeki tüm kadınlar

O gece kasabadaki bütün kadınlar ağladı. Kara gözler, kahkahalar, rujlarla süslenmiş gülümsemeler… Gözyaşlarının izini kimse gizleyemez. Şimdi mi yoksa

yıllar önce mi battıkları önemli değil ve akışlarının hangi yeraltı nehriyle birleştiğinin ne önemi var.

Bu kadınları, karanlık çöktükten hemen sonra, sanki bol yapay ışığın damarları yarı saydam hale gelmiş gibi, sık sık pencereden onları izledim. Yan yana ya da yüz yüze oturuyorlardı, bazen kafa kafaya yaklaşıyorlardı ya da bir üçüncüsü onlara katılıyordu, masanın kenarındaki kuşlar gibi birbirlerine sokuluyorlardı. Orada çeşitli markalardan ağızları kapalı sigaralar, en mahrem hazinelerini saklayan telefonlar, çantalar bıraktılar... Yalnız olanlar, bu yalnızlığın sonsuza kadar süreceğini kendilerine hatırlatmak istercesine telefonlarını bırakmadılar. .. Her biri kendi yalnızlığının kıyısında, birbirlerine baktılar. Saçlarını geriye attılar, yüzleri açıldı, yaralarının kendilerini nasıl da yenmediğini gösterdiler. Gözlerinin altındaki kan rengi şarap kadehlere takılmıştı. Bazen biri içini çekti, bazen ikisi birden sustu, üçüncüsü gözlerini uzaklara çevirerek baktı, bazen de hep birlikte gülmeye başladılar. Ama birbirlerine alelacele hayatlarını anlattılar, kansız sözlerle, bir kanat hışırtısı gibi kalbe dokunarak, çok prova edilmiş sözler... Belki de yeni dünyanın ancak ağızlarında mayalanan bu tükürükten doğabileceğini hissettiler. . Sonra birbirlerine sessizlik teklif ettiler. Gözyaşlarını, yaşam köklerini, kalın kumaş

katmanlarının altına gizlenmiş göğüsleri kadar beslediler.

Bu gece, bu boş, mavi saatte, pencerenin diğer tarafına geçiyorum ve şehrin kadınları arasında yerimi alıyorum. Varlığımı tütün sarma kağıdına sarar gibi bir hikayeye sarıyorum ve yeniden çiğnenmiş tütünü, şarabı, gecenin mavisini ve siyahını karıştırıp dumanı boşluğa tükürüyorum. Pencereden sesimi duyuyorum ve gün ağarıyor, burada, kendimi terk ettiğim bu anda, kendimi bulabilir miyim, yoksa geri dönebilir miyim, bilmiyorum.

Çöl

Yalnızlığın uçsuz bucaksız çölünün büyük taşları arasında aniden bir rüzgar esiyor ve esiyor, bir meşale yanıyor ve boş mezarları aydınlatıyor… Titreyen, değişen görüntüler, tabutların yüzeyinde beliriyor, lanetli harfler sıralanıyor, pırıl pırıl kobra dansı başlıyor. Mumyaların cansız yüzleri bir anda aydınlanır. Gözlerine yansıyan ışık sonsuzluğun dolambaçlı yollarında süzülerek ardı ardına ölülerin kilitli olduğu kapıları açar... Taş kadının kanatları açılır, açılır, hayatın bir ucundan diğerine uzanır. , taşın sessiz ve ciddi dili insan ruhunun gerçeğini anlatır. Bir anda alev söner, uykunun çağrısına cevap

veren her şey gibi… Gece, geceyi kucaklar. Karanlık, karanlığa dönüşür.

sonsuza

Biz, katledilmiş kasaba kadınları, hiçbir ağırlığı olmayan suçlarla paramparça olmuş, kendimizi bizim için yapılmış muhteşem sarayın bodrum katında toplanmış buluyoruz. Birbirine sokulmuş, yan yana, omuz omuza, yüz yüze... Açacak yer bulamadıkları kanatlarını çırpmaya çalışan melekler gibi. Birbirimize o kadar yakınız ki, birinin gözyaşları diğerinin yanaklarından süzülerek hayatın renginden iz bırakıyor... Patates püresi, toz, çamurla karıştırılmış. “Eninde sonunda uçup gideceğiz, hadi koro, işte gökyüzündeyiz…” Geri dönmeye karar verdiğimiz gün yüzlerimiz solmuş olacak. Satır satır, harf harf dağıtacağız. Sözleri karartacağız, çölde sırılsıklam olacağız ve yağmura dönüşme zamanı geldiğinde sonsuzluğa adanmış bir efsane oynayacağız.

Duman, gölge, ağıt, unutulmaya terk edilme, altın rengi. Kadınlığımdan dilsiz, kayıp orman. Önümde, arkamda, dışımda, her yerde... Sık, uçsuz bucaksız, kaçışı olmayan orman. Yıllar, mevsimler, fırtınalar, çıplak, kırılgan yapraklar, tomurcuklanan sürgünlerle

dolu yaşamın hatıralarıyla çevrili ağaçlar. Islak, yosunlu hüzün. Şekiller çözülür, çağlayan, örgülü saçlar gibi iç içe geçer, ışık girdapları. Yüz, zamanla çizilen, çatlaklarla çizilmiş deri gibi, ormandan parçalara ayrılıyor. Binlerce el dallarıyla bedenimi sarıyor, keskin tırnaklarıyla içimdeki görünmeyeni kazıyor, içine katıyor… Canlı, endişeli, titriyor. Yalnızlığın renklerine bürünmüş binlerce göz, sonsuzluğa ulaşma arzusuyla yeşeriyor… Ve yağmur, bir yudum, hiç dinmeyen bu gözlerden.

Altın bir ışık, çamur, köz, parıldayan kıvılcımlar. Yaban gülü kokulu kan. Kadınlığımdan yanmış, ezilmiş, yıpranmış orman. Yeni bir dünya doğurmak, bu kadar olgunlaşan sessizlikte, bin yıllık sabır. Her şeyin aradığı, kendini gerçekleştireceği başka bir dünya… Yayılan sesler, çırpınan yüzler, parçalanan şekiller, mumya şeritleri gibi açılıp çözülüyor. Sırt sırta reddedilen, yok olan ve solma canlanan bedenler. Birbirine cevap veren, birbirini reddeden, birbirini yenileyen imgeler… Görünenin yüzeyine atılan, sımsıkı örülmüş bir ağ batar, dalar, orada balık tutmak için derinlikleri araştırır, dünyanın ve ölülerin hayalleri için oraya gelir, sonunda getirir. onları cennete geri. Sonsuz, belirsiz gök mavisine...

Bir el sonsuz, tanımsız boşluğa doğru uzanıyor. Zaman bu eli doldurur ve bir beden olmasını ister, hayat bu bedeni doldurur ve dünyayı bolluğuna

çağırır. Bu çamurdan yapılmış bir dünya, bu kan, bu dilsiz bekleyiş; bir başkası, saf ışıktan doğmuş, titreyen, rüyalar... Nihai ve mutlak gerçeğin peşinde bir ayna gibi kendi üzerine kapanan ve bir an için sonsuzlukta bir yankı, bir reddetme ile bir el. , hayalin yaralarından akan bu dünyayı yakalar... Ve boşluktan kopardığını boşluğa geri verir.

Hava, mevsimler, biz.

Kalbim !

İçinde çölü ve annemin kanını taşıyan kalp. Art arda gelen çağların hançerleriyle şekillenen kalp. Ne sen ne de ben Tanrı'dan daha yalnızdık, daha masum değildik. İnsanlık denen o berbat pekmezden bir bardak siyah şarap paylaştık. Birbirine zincirlenmiş körler gibi mutluluğun peşinden sürüklendik kendimizi. Şimdi burada düştüm, uçurumlarınızın dibinden bile daha aşağı. Gömülürken bir ölüye sarılır gibi sarılıyorum sana, “beni terk etme”, “bekle, gitme!” diyorum. Sana bir yalnızlığın, uçsuz bucaksız, muazzam bir köşesinden sesleniyorum ve sonsuzca küçülüyorsun, taşlaşıyorsun, gri ve yaslı bir heykelden, uzak bir geçmişin kalıntısından başka bir şey olmayana kadar ve her günün şafağında ağlıyorsun. . Sonra sonsuzca büyürsün ve yağmurda bir su damlası

gibi berrak ve kristal gibi çöle yayılırsın. Hançerin son darbesini indirdiğimde ne daha yalnızdım, ne de Tanrı'dan daha suçlu... Gözlerini kapadın ve adımı fısıldadın. Kalbim ! Beni duyabiliyor musun ? Bunca zaman beni duyabiliyor musun?

Osiris'in geri kalanına varış. Ölüleri yargılıyoruz. Bir terazi, ilk tepside bir kalp, diğerinde bir tüy. Eski Mısırlılar, "Ölü bir adam yetmiş kapıdan geçmeli" der. Nefesini tut, yol uzun olacak.

kan mucizesi

Bu da benim hikayem. Doğumum, ölümüm ve aradaki her şey. Bir hikâye, bir hikâye, bir başkası, sessizliği kırmaya geliyor… Bir sürü hikâyenin ortasında, aceleyle okunan, tercüme edilen ve hemen unutulan bir sayfa. Belki bir virgül, aynı uzunlukta iki cümle arasında, dünle bugün arasında...

Ama avcılar tarafından öldürülen kuşları yüzeye çıkarmak, onları bulutların yansımaları arasından salıvermek, kanatları bu kadar uzun süre kapalıyken yeni bir gökyüzü vaat etmek suyun mucizesi... Ve kanın mucizesi... Sözlerimi hayata göndermek, parçalanmış benimkilere yeni bir beden vaat etmek olacak… İşte bu yüzden geceleri, geceler bitmez, kelimelerin

mezarlığında yürüyorum, çaresizce ölülere haykırıyorum: “Uyan! Uyan !" Ve hafızam, çarmıhın altında bekleyen bu çömlek... Bekleyen... Bekleyen...

1 . Ölüler *Kitabından eski Mısırlılardan* . *(N.d.A.)*

ölümde doğruluk

Bir kişi seçilir. Geri dönmek için sadece bir kişi seçilir. Çok uzun süre hizmet eden çarmıhta genç kan, yaşlı kanla karışır. Kör ağaç her şeyi emer, çünkü ağaçların diyarı onun kendi hafızasıdır. Yavaş yavaş her bedeni kucaklıyor. Yalnızlık, damarlara sızan, bilekten kalbe dönen pastır.

Çöl gecesinin ölçülemez soğuğunda, ölüler büyük bir kutlama mangalının etrafında sıralanır. Sessizce kum ve su somunları dağıtıyoruz. Kimse konuşmuyor. Kimse korkmuyor. Kimse umut etmiyor. Yıldızlar birer birer söner ve artık görmeyen gözlere yağmur gibi yağar… Işık herkesi ısıtan bir hatıradır.

Çocukluğunu birer birer arayan cesetleri ters çevirir, bir ağıt şarkısında onlara gözlerini kapatır. Kendini ima eder, bu ağıt içime işler, hayatın sessizliğinde akar... Paslı sessizliğimizdir, yıldızlara, mezarlara baktığımızda, sevdiklerimizi ararız... boğulanlara içirmek için su denize dökülür...

Eksiklik

Halbuki

Oysa ben zamanı doğuran bedenim, tüm sırların, suların ve gölgeyle birleşen ilk ışığın anısıyım, ben rahim, her şeyi başlatan melodi, ben olduğumu. süt dolu sandık, uykusundan çıkan toprak olduğumu, neden gün ışığını göremiyorum? Madem bu kadarım, neden acım bile bana ait olmasın? Bin yıl mı sürsün ki asla şekillenmeyeceğim, neden şimdiye kadar efsanelerde, kavramlarda, imgelerde, hatta özdeşleşecek bir kelime bulamadım? Ve eğer ben gökyüzünün altında ilk kez konuşulan bir şey değilsem, hangi çığlığın yankısıyım ben? Ne sessizliği? Ve defalarca ölüp dirilen, hiçlikten doğup büyüyen, okyanusların sularını peşinden sürükleyen ay olsaydım, uzağı, sonu bu kadar iyi nasıl bilebilirdim?

Oysa cehennem parmaklarımın ucunda... Beni alt eden bu şey ne?

ben
Beklemek... Kıyamet, Mesih, sınırların ötesinden gelen haberciler, eriyen kar, gökyüzünde bir açıklık... Bir bebeğin ilk hareketleri, bir ağlama, bir mahkeme kararı... saatler, uyku, yeniden doğuş. Bir sözün fırlatıldığı boşluğu bir uçtan bir uca aşıp sonra bin kıvılcıma dönüşmesini beklemek...

Çarşafları çıkardığım yatağın üzerine bedenim yere düşer gibi geri düşüyor ama hemen kalkıyorum. Saatime bakıyorum. Dizüstü bilgisayarıma bir bak. Parçanın bittiği müziği unutarak başınızı düzeltin. Yeni bir sigara yakıyorum. Tılsımlarımı okşa, bir kez daha kalp düğümlendi, çok kırılgan olduklarını bilmek. Artık benimki gibi görünmeyen bu yüzü, ona daha da az benzemesi umuduyla makyajla kapatıyorum ve bir sonraki an makyajımı çıkarıyorum.

Bütün bunlar… kendimi böyle mi seviyorum? Bana Tanrı'nın bana davrandığından daha kötü davranmak için mi?

"Birlikte ne bekliyoruz?" Hiçbir şey ve her şey. Mevsimler, daha sıcak, daha soğuk zamanlar, hayatımızın en güzel yılları, barbarlar, gelişler, gidişler... Bir mucize. Sanki yıpranmış, cızırtılı sesimde

çok eski bir acı kendi dilini, uzun süredir gömülü bir matrisi arıyordu. Ve ben, her seferinde, bir kelimeden diğerine sessizce düşüyorum, bedenimin yaşamla ölüm arasında bir et parçası gibi ağırlığını hissediyorum.

Duvarlar arasında, duvarlar ve aynalar arasında, aynalar ve pencereler arasında, her zaman sokağa bakmak için bir bahane bularak bir aşağı bir yukarı dolaşırım ve orada beliren her yabancı yüz içimi tiksintiyle doldurur, hiçbir şey beni bundan kurtaramaz. Dayanılmaz bir kendime hapsolma hali, her şey sert bir kayadaki su gibi kayar, geçer, anılar, sözler, nakaratlar… Yeni bir paket sigaraya başlıyorum. Keşke uyuyabilseydim! Yatak bile beni istemiyor, bunca yıldır yalnızlığıma eşlik eden nesneler bile küstahça uzaklaşıyor. "Ne zaman döndü? Bu soruyu sorma!" Her an, içinden geçmem gereken bir iğne deliği gibi, birdenbire, sonra bir ömür boyu dağılmış "benliklerimin" toplamını taşıyan koca geçmişim kendini gösteriyor… Ve şimdiki zamana hapsolmuş, daha ağır, daha fazla. kıskanç, herkesten daha sert, "uyumalısın" diyorum kendi kendime, "pencereden uzak durmalısın" diyorum ve saatleri doldurmak için bedenimden çaresizce yürüyorum, doymak bilmeyen bir beden. zamanın taşlaşması, heykele dönüşmesi şartıyla, o zaman hiç gelmeyeceğini bildiğim birini beklemek daha kolay

olurdu, “güçlü ol!” Kendi kendime diyorum ama hayır, şimdi değil. Şimdilik, köşede beliren her yeni yüz, her yeni yüz, karşılaştığım her ayna, içine kendi hiçliğimi dökerek şekillendirdiğim boş bir kalıp şimdilik… Hayır, şimdi değil, daha sonra, daha sonra yapacağım. güçlü ol!

Hafızanın sert kayalarına et vermek ne kadar sürer? Bu bekleyiş daha ne kadar sürecek? Hayal etmediğim ve beni hayal etmeyen bu gelecekte yeniden doğmam için daha kaç kelimeye ihtiyacım var?

Ne kadar zamanım kaldı?

II

Ve geldiler. Birer birer, dört bir yanda, bir rüyadaki gibi yavaş... Mağaralardan, vadilerden, kabuslardan, yeraltından çıkan kadınlar... Birlikte ilerlerler, sendeleyerek, birbirlerine tutunarak, zemini hisseder gibi yavaş bir adımla. yürürler. Kül rengi yüzler, pelerinler, paçavralar, çözülmemiş tüyler giymiş. Biri koltuk değneklerine yaslanmış, diğeri tekerleklerle çevrili bir tahta parçasına, diğeri alnı dikenli bir taç gibi bandajlara sarılı… Yaralarının akmaması için kendilerinin yaptıkları sargılar. Çanların sesini takiben garip, şiddetli gölgeler gibi toplanırlar. Bedenin gecesinin hayaletleri, görünmez bir zincirle bağlanmış, kıskanç bir efendinin hançerinden kurtulmuş gibiler… Bitmeyen bir çöle doğru akan kuru bir nehir gibi

ilerliyorlar, ardında gülünç bir iz bırakıyorlar… Açılmamış sargılar, kulplar. insan derisi, eski püskü ifadelerle yüzler. Kendilerini parçaladıkları bir ağaç kabuğu gibi parçalanan biyografiler. Ve kan. Kirli bir kan, çünkü kalbin uçurumlarından fışkırdı, yaban gülü kokulu bir kan .

Merdivenlerde sıraya girdiler. Hareketsiz, neredeyse taşlaşmış, her an devrilebilecek heykeller gibi. (Yalnızca taş, hareketsizliği, sağlamlığı, sabrı sayesinde, insan ruhunu bin yıl sonra yeniden canlandırmayı başarabilmiştir.) Ebediyete adanan bir öykünün gelişigüzel yerleştirilmiş virgülleri... Bir kitabın notları gibi. duyulmamış bir melodi, ya da onu işiten yeryüzünün küllerle kaplayacağı, gölgenin yutacağı. Kangrenli bacakları koyu mora dönen bir kadının kahkahası ya da arkadaşının kulağına fısıldadığı cümle kadar ürkütücü bir görüntü hiç bu kadar korkutucu olmamıştı. Onu sebat etmeye, dik durmaya, gözlerini açıp beklemeye teşvik eden cümle kadar ürkütücü...

Ve bekliyorlar. Sessiz, sabırlı, hareketsiz. Dünyanın zaten var olanı değil, olmayan her şeyi görmeyi öğrenmiş bu siyah gözbebeklerinde yok oluşunu izlemek... Yavaş yavaş kendilerini bu sessiz çanlara, bu beklentiye, zamanın büyüdüğü bir varoluşun kalıntılarına teslim ederler. öğütmekten bıktım...

III

Gece ile ortaya çıktı. Çok genç. Büyük, kusursuz inşa edilmiş. Güçlü, çabaya hazır kaslar, beline kalın bir örgüyle düşen saçlar ve gökyüzünün yolları kadar hafif sandaletler. Ve gözlerinde, çocukluk ve ölümsüzlüğün silinmez bir parıltısı olan portreyi aceleyle tamamlıyor. Onları birer birer yaktı ve büyük meşaleleri birer birer söndürdü. ellerimi uzattım. Ateşi veya gölgeyi çalmak değil, sadece dokunma arzusundan… Bir anda hepimiz harekete geçtik, yüksek sesle haykırarak, ona uzanarak, dokunmak, almak, alınmak, öpmek. , parçalamak. Ölümsüz gençliğini mezar taşları gibi sarıyoruz ellerimizin hatırasıyla... Gözlerimiz yanan közlerle dolu. Ve bedenlerimiz, bütün savaşların paramparça ettiği bu bedenler, gizlice oluşan bu yokluk, alevler karşısında bir kez daha yenildiler, yenildiler...

Dünyadan doğan bir kalp

Orada, tam da burada, dünyadan doğmuş bir kalbi ortaya çıkardığım yeni bir hayatın eşiğinde duruyorum. İnsanlarla mezbahaları arasında bunca yıl hayatta kalmış, bu çorak topraklarda bunca yıl dolaşıp, köklerle, çalılarla beslenmiş bir yürek... Arzu ve korku tufanlarından sonra.

Yorgun kas, ruhun çekirdeği, yumruk büyüklüğünde. Bir avuç kan. Kan, gölge, silt, iyi. Geleceği sayan hücre, başlangıçlar ve bitişler arasında sürekli sallanan sarkaç, beni bedenime bağlayan zincirin titreyen halkası. Parmaklarımın arasında her döndürdüğümde, onu donduran nefesin kan ipliklerinde imzasını taşıyan, kar gibi beyaz bir dünya vizyonu sunan bir cam küre.

İşte o zaman, şimdinin eşiğinde durur. Şimdi beni kazıyan, mezardan çıkaran, zeytin rengi topraktan hararetle, hararetli harfler olan paslı makaslarla silahlanmış... Ve bana nerede, nasıl olduğunu söylemeden, hatta farkına bile varmadan, beni salıverdi. dünya, bir ayyaşın bardağını düşürmesi gibi...

Eksiklik

Annem ilk kez gözlerimin içine baktığında, uçuk mavi daire içine alınmış bu küçük siyah küre içinde kendi yüzünün sinsi yansımasını geçti. O zaman nasıl hissetti? Hayatının yeniden başladığını, gerçekten başladığını mı yoksa annemin cümlenin ortasında bir nokta kadar işe yaramaz olduğunu mu? Sırtını dönüp kaçmak mı istiyordu, yoksa kendini bir nehrin

dalgalarına bırakmak gibi, yuvarlak ve ıssız bu küçük iç içe dünyalarda kaybolmak mı?

Beni ondan ayıran bıçağın yarasını hissetmiyorsa, soğukluğunu hissetmiş olmalı. Belki de tam o anda kaderin ona ihanet ettiğini değil, ona ihanet ederek kendisinin olduğunu hissetti. Yoksa her şeyi sorduğu ve ona pek az şey katan hayatının yeni bir anlamla, anlam vaatleriyle dolup taştığı an mıydı? (Gölge ışığı takip ederken, ölüm hayatın ivmesini, kader insan içgüdüsünü takip eder.) Ve başlangıçlardan ve tamamlanmış olan hayatın, dolayısıyla bu hayatın acımasızca asla geri gitmediğini hissederek, kapatmak zorunda kaldı. onun gözleri.

Bu uzun, sıkıntılı, bitmemiş bakışın izini bir doğum lekesi gibi takip ediyorum. Her kelimenin yeni bir surette tekrar ettiği bir veda, bir yankı gibi büyüyen, uzan, uzan ve hiç bitmeyen bir veda...

çığlık atmamak

Kanla lekelenmiş tüm ölmekte olan kelimelerden sadece biri, sadece bir kelime kendini bana çekiyor. Ve ağır bir şekilde, gıcırdayan bir tabut çekilirken, yarın ben olacak olan “ben”i de beraberinde getirir. Bu dilsiz çocuğu kucağıma yatırıyor. Buz gibi elleri hafızanın demir çubuklarına yapışıyor, tüm gücüyle dişlerini

gıcırdatıyor... Çığlık atmak istediği tek kelimeyi çığlık atmamak için...

Karanlığa adımını atacak, orada uzun süre yankılanacak ve cevapsız kalacak söz...

çocukluk ormanı

Gökyüzü bulutlar ve yağmurdur ve gece, çocukluğumun ormanına erken düşer. Süngerimsi ve mis kokulu bir toprakta, bebek mezarları gibi şişmiş, suların çizdiği bütün yolları takip ederek yürüyorum... Fırtınaya karşı uçan bir kuş gibi ağır ağır, acı çekerek. Sarsıcı, kökler tarafından yavaşlatılmış, dikenlere asılmış... Her adımda çamurla daha da kararmış...

Ormanın damarlarında daireler çiziyorum. Bu şekilsiz gövdeler arasında, dünya ile sırt sırta gölge arasında, ışık keskin bir şekilde düşemez. Toprağı boğan karanlıkla, gölgeyi boğan gecenin arasına… Dağıtılmalı, parçalanmalı, her çatlağa sızmalı, dirilere ve ölülere karışmalıyım. Beni taşımaktan vazgeçmek, beni geride bırakmak...

Gece, yarım ay, kül yağmuru… Sık, sonsuz, kaçışı olmayan orman. Karanlığın karanlık pırıltısında, sert, canlı, kaba yarı gölge, yolumu arıyorum. Uzun çıplak dallar etrafımı sarıyor, ıslak, küflü, püstüler kollarını bana doğru açıyor. Düğümlü dalları olan bin el

gövdemi yakalıyor, kaslarımı, tenimi, damarlarımı hissediyor, keskin tırnaklarıyla içimdeki görünmezi kazıyor, orada birleşiyor... Ağaçlar, eski hareketlerinde cennetin derinliklerine doğru donmuşlar. ya da toprak, yeniden hareket etmeye başlayın. Konuşmalarına kaldığı yerden devam eden ölüler gibi. Her dal bir sonrakine saldırır, ölüm ve yaşam karşı karşıyadır. Boşluğa meydan okumak, ona tuzaklar kurmak… Uzun saçlı dev kafatasları şiddetle sallanıyor ve "hayır! hayır!", iskeletleri ise binlerce fosforlu gözle aydınlanır. Önümde, arkamda, dışımda, her yerde gümüş çarpıntılar yükseliyor. Ormanın yüzü parlak çizgilerle örülmüştür. Gecenin çözdüğü bir deri gibi, tüm yaralar kapandı. Kesintisiz, boğuk, ürkütücü bir nefes, sanki kaybolmuş bir şeyi arıyor, belki de onu takip ediyormuş gibi mavimsi gölgeler arasında dolaşıyor. Karanlığın kapıları birdenbire devasa bir yelpaze gibi üzerime kapandı.

Hala gece ormanı için çok küçük olan bedenim, ayak sesleri, rüzgarlı patikalar hiçbir geçmişin ağırlığı altında değil. Ben eski ağaçların arasına kıvrılmış küçük bir et konisiyim. Ağaçlar, yıllar, mevsimler, fırtınalar, anılar ve yaşam tomurcuklarıyla çevrelendi. Açılan, kapanan ve yeniden açılan hayatın... Derinlere dalan köklerinden, en derinlerine kadar, yeraltı krallığını bir ağ gibi sararlar, onu tekrar yüzeye çıkarmak için emerler ve yeryüzüne geri getirirler.

geçersiz kılmak. Göğün karanlığına, yeryüzünün karanlığını sunarlar. Kendimi tam da burada, nemli, ıslak zeminde, dalların çürüyen yapraklarının altında buluyorum. Kendimi kaybettim. dehşet içinde ağlıyorum. Sessizce. Tepeden tırnağa alınan çamurun içinde... Hepsi içine hapsolduğum kokuşmuş pekmezle kaplı. Fosforlu parıltılardan, kovaladığımız gölgelerden ve ölümlerden oluşan bu orman suyuyla damlayan... Eski bir yalnızlığın keskin acısı bedenimi sarıyor, bitmemiş hayatların acısı, korkudan daha güçlü... Olanlar sonsuza dek benden ayrıldı, o henüz gün ışığı görmemiş olanı onunla besler, yaşanan olayı gerçekleşmemiş olanla karıştırır ve onları ayırmadan unutulmayanları ve artık hatırlamayacağımız şeyleri aynı ırmak içinde taşır... yırtık derilerin altındaki kemik. Ağır, siyah bir damla, gece kadar kalın: Gözyaşı olmak için güçsüz. Yağmur gözlerimi dolduruyor ve yoluna devam ediyor.

Bir fısıltı mı, bir fısıltı mı, bir kanat hışırtısı mı, önce bilmiyorum. Yağmurun şangırtısına karışan, kesilen, sonra devam eden, düzensiz aralıklarla tekrar başlayan, sonra yeniden başlayan bir ses. Bir şarkı. İçimde şekillenen ve bende yankılanan bir ses şarkı olur. Boğuk, baykuş çığlığı kadar hüzünlü ama yine de yatıştırıcı… İnsan bir gün boyunca duyduğu ilk şarkının nakaratını mırıldanırken, sanki dünyanın kasırgasının kalbine saplanmış gibi. Bir sis gibi

ormanda ilerler, gölgelerini geri püskürtür. Ağaçlar birer birer ruha dönüşüyor ve insanları boğma çabalarına son vererek, dallarıyla boşluğu kucaklıyor. Belki ölü bir hayatın boş bıraktığı yeri dolduran toprağın şarkısı, belki de bir genç ölünün şarkısı, sevgili adını anmadan önce yarıda kesilen aşk şarkısı, hatta bir adamın uzun duası. gecenin gözlerinin içine bakan küçük kız?

Ağlıyorum: Başka bir dünyada belki acımı ifade edecek kelimeleri bulabilirdi, çünkü dallar çiçek açmalı... Belki bu çamurlu gözyaşlarından, bu korkudan, bu düşlerden doğacak dünyada, sessizce şarkı birleşmek mümkün olacak. Başka bir dünya var, hiç şüphem yok, her şeyin başladığı ve her şeyin bittiği saf, çok gerçek bir dünya.

Zamanı geldiğinde orman beni bir kıymık gibi atacaktı ve artık beni tanıyamayacaktı. Yakında geçişimin tüm izlerini silecekti. O zaman tüm hayatım kayıp bir ormanın sessizliğinde, var olabileceğim tek yerin sınırlarında dolaşarak geçecekti. Oraya dönebilmek için, kendimi aramaya devam etmek, sonra beni bulduktan sonra beni geride bırakmak için durmadan zorlandım. Orada, ormanın gecesinde, kalın, siyah ve ağır bir damla: Anlatması imkansız...

Uzun bir çıplak dal

Belki bir gün sana dönerim. Ay ışığında uzun, çıplak bir dala konacağım. Gölgelerde parıldayan kömür rengi bir mücevher… Hafıza kışlarında çok uzaklara göç ettiğim için kanatlarım yorgunluktan kırıldı şimdi. Kırılgan bir gaga, kumla kaplı, usulca uykuya dalar, göz kapaklarını rahatsız eder, gölgesini sonsuz düşler gölüne yayar... Şafakla birlikte kaybolurum. Günlerinizin üzerinde tek bir siyah gölge geziniyor. Dilinizin ucunda asılı bir şarkı, hatırlayamadığınız bir isim, sınıfta sebepsiz yere bıraktığınız bir cümle olabilir. Pişmanlığa benzeyen belirsiz bir acı, hayaletlerin acısı.

çıkış

Çık dışarı… Kuzey rüzgarının ilk esmesi, açık deniz özlemiyle içinizi dolduruyor. Yarı içilmiş sigaranızı kül tablasında söndürüyorsunuz. Bardakları boşaltın, orada biriken eski artıkları çöpe atın. Aceleyle biriktirirsin anılarını, beyaz ve renkli, yaşanamayanlarla yaşananları, çok eski bir alacakaranlıkta, bir mercan kolyesinin kırmızısını eklersin, danteli siyah geceyle süslersin. Ceplerini boşaltırsın, fazla olanı atıyorsun, sanki ölmek üzere olan balıklardan oluşan ağır ağları denize döker gibi...

Seni sen yapan şeylerden, yalnızlığını çevreleyen o nesnelerden bir anda vazgeçiyorsun. Sonunda, savaşa gidiyormuş gibi cesur bir bakışla veda ediyorsunuz. Her şeye, aynadaki yüzüne...

Nereye gideceğini bilmiyorsun. Sen git, hepsi bu. Derin bir nefes alıyorsunuz, büyük ve görünmez bir kapıdan çıkıyorsunuz ve dünya sizinle birlikte dışarı çıkıyormuş gibi görünüyor. Hiçbir şey seni çağırmıyor, ne bir ses ne de sessizlik. Arkanı dönüp sıcacık bir yatakta uyuyan bir bebek gibi geride bıraktığın talihsizliğe bir kez daha bakarsın... Bakışların zaman içinde bir baştan diğerine kayar ve sanki bir daha sana geri dönmeyecekmiş gibi gelir. . İleriye doğru atılan bu adımda başarılı olmak için ne çok şey öğrenmeniz, ne çok fazla unutmanız, ne çok fazla biriktirmeniz, ne de çok kaybetmeniz gerekir. En fazla üç dört yaşında ayakkabı bağcıklarını bağlamayı, mesela yürümeyi, sabırlı olmayı, kadın olmayı, kenara çekilmeyi, yürümeye başlayan kediler gibi annenden öğrenmiştin. ölmek, iz bırakmadan çekip gitmek... Ağaçların bir dalının bile açması kadar sabırla, biriktirdin günleri, yağmur damlalarını, sessizce patlayan tomurcukları, yılları biriktirdin, yaşanmışlıklar, vedalar... Geceleri fark edilmeden dışarı çıkabilmek. Ama hiçbir şey seni aramaz. Seni de hiçbir şey durduramaz...

Kendini gecenin ölümcül yollarına, koyu kızıllıklarına açarsın. Uzun bir kuyudan karanlığa, gelişini çok ertelediğiniz bu yazgıya uyanırsınız. Bakışlarının daldığı ufuk hayalidir ve denizden esen rüzgar o kadar şiddetlidir ki tüm gözyaşlarını kurutur. Geçmişin kapılarını arkanızdan çarpar. Tek başına, canlı, kayan bir yıldız gibi hafif yürüyorsun. Her adımda hızlanarak, eski tenlerinizi, eski imgelerinizi, kabuk bağlamış yaralarınızı, son ve boş cümlelerinizi dört rüzgara ekiyor ve kalbinizi bu düşmanca, dairesel, ızgaralı dünyada ilerlemeye çağırıyor, "bekleyin!" insan dünyasıdır, “bekle!” ve topukların kaldırımda yankılanıyor ve gölgen seni takip ediyor, çok uzun ve sessiz, kaldırımın sertliği dizlerini yırtıyor. İnsanla toprak, toprakla gece arasına sıkışmış kaldırım...

Orada durursun, tırmanışın eşiğinde nefes alırsın. Judean ağaçlarının altında, uykusuz kuzey göğünün altında... Ezbere bildiğin bir dünya haritasının önünde donmuş gibi: sınırların kan kırmızısı çizgileri, rengarenk ülkeler, hiçbir denizinin süslenmediği masmavi okyanus …

Gecenin nefesiyle titreyen dünya gerçek halini alıyor, sonunda özgürlüğün rengi ve karışık durgunluğuyla size geri dönüyor... Tamamen yabancı, tamamen harika, muhteşem! Nemli gece, kristal, ışıltılı, sarhoş edici. Gözlerin, kül tablası gibi boşalttığın o gözler, parıldayan bir karanlıkla, ölme arzusunu

andıran tehlikeli parıltılarla dolduruyor... Artık adımlarının sana ait olmasını, sana sırlar emanet etmesini, yol göstermesini istiyorsun. maceralara atılırsın, sana mucizeler gösterirsin... Bir kereliğine, bir kereliğine, hep kaçan seni bekler, o karanlık elinden tutar. Gecenin içinde erimek, kaldırıma, taşa meydan okumak, örümcek ağından kurtulan bir sinek gibi kalan kanatlarını açmaya çalışmak, bazen düşmek pahasına da olsa tüm yolu yürümek istersin, vadiler. ışık...

Ve yürürsün, boş odalara giden uzun koridorlar gibi görünen bu sokaklarda yürürsün, yarı ışıkta hareket eden bedenler, kökeni belirsiz çığlıklar, yabancı gölgeler arasında yürürsün, şehrin ışıklarının altında yürürsün. hançerler gibi, kirişlerinin dikildiği karanlığı ortaya çıkarır... Tüm insan hikayelerinin sekerek, sekerek yalana dönüştüğü kaldırımda... Amaçsız, fikirsiz, sınırsız, izlemeden, takip etmeden yürürsünüz. gün. Yalnızlığın sana çok yakışan bir giysi gibidir. Duvarlar, çöp tenekeleri, kaldırımlar boyunca yürüyorsun, bazen adamlarda, bazen onları ayıran boşlukta, bazen konuşuyorsun, bazen suskun... Bakışların artık karanlığa alışmış, ağlıyor. bir çamur yığınından bir yaprak, bir yavru kediyi öper, korkudan kambur bir sırtını okşar, genç bir kızın alçaltılmış kafasını kaldırır, böylece bakışları bir başkasıyla buluşur ya da ufka gider. Görünüşe göre bir gardiyan

tüm kapıları tek tek kilitlemiş, tüm ışıkları kapatmış. Ama sana karşı, dünyanın kapalı göz kapakları altında çok uzun süre seyahat eden, kapılar hiçbir şey yapamaz, kendini onlardan kurtardın.

Ve şimdiye kadar kulaklarını yorarak dinlemekle yetindiğin hayat, işte yüzüne bakıyorsun, uzayan, bekliyor. Ama hala ona hangi kelimelerle hitap edeceğinizi bilmiyorsunuz. Geleceği olmayan bir umutla dolusun, öfkeden, karanlıktan, isyan arzusundan ve hiçlikten oluşan bir umutla dolusun. Kendinden emin bir yürüyüşle yalnızlığınız, nereden geldiğini, nereye gittiğini bilen insan kalabalığına meydan okumaktır... Yan yana, dokunmadan yürürler, aynı yolları alırlar, aynı yerlerde dururlar, işaretlerler. mesafeler, her yerde ve her şekilde ve iyi bir fiyata sahip oldukları bu gecede yavaş yavaş eriyor. Vitrinler boyunca yürüyorsunuz, onların sert ışıklarına sığınarak görünmezin dipsiz kuyusundan kaçmak için icat ettikleri bu lambaların her birinin yörüngesine hapsolanlarla karışıyorsunuz. Erkekler sanki dünyanın en karmaşık savaşlarını kazanmışlar gibi galipler gibi konuşuyorlar, elleri gece gündüz kör avcılar gibi tetikte ve kadınlar çantalarına, madeni paralarına, adamlarına, kendilerini koruyan her şeye sarılıyorlar. sokakların kasvetli karanlığından... Martıların şehrin çoraklığından beslendiği gibi, ağzı dolu olan bu söz molozlarıyla besleniyorsun. Kahkahalar arkanızdan

patlar, neon ışıkların altında zikzaklar çizerek size doğru fırlar. Böylece, seni onlara layık görmemeleri için çaresizce, bir bakıştan başka bir şey olmayana kadar gözden kayboluyorsun, görünmez oluyorsun.

Ve arkanı dönüyorsun. Neden, asla bilemeyeceksin, tıpkı neden ayrıldığını asla bilmediğin gibi. Ne bir ses seni aradı, ne de sessizlik. Seni de hiçbir şey durduramadı... Belki de geceyi olduğu gibi görmüşsündür, bir büyüteç altında, kabarcıklar, yaralar ve püstüllerle dolu... Bu gece senin değil, hiç olmadı. Belki de şimdi seni kendi özgürlüğünden kurtaran şey, karanlıkta kendini kaybetme korkusudur ya da orada pıhtılaşmış kalma, gecenin gözleri kadar kara olma korkusudur. Hatta suların yüzeyinde açan bir çiçek gibi aniden beliren bu garip arzu bile… Orada kalmak istersin, sokaklarda, ıslak kaldırım taşlarına yığılırsın. Yan yana oturan iki ihtiyar... Birbirlerine benzemiyorlar, gecenin gündüze benzediği kadar, ama yine de iki kardeş olduklarını hissediyorsun. Biri darmadağınık, sağlam, sert bakışlı; gölgelerde iki ateş topu gibi parıldayan gözleri dışında yüzü tamamen sakalla kaplıydı. Kaldırımda boydan boya uzanan tek bacağının yanına, utanmazca ve gururluymuş gibi bir çift koltuk değneği koydu. Diğeri, daha cılız, beyaz saçlı, yeni tıraş olmuş, özenle giyinmiş. Bir azizinki gibi kıpırtısız yüzü, gözlerini ayırmadan çaldığı tahta bir flütün üzerine eğiliyor... Çaldığı hava monoton, saf bir

melodi, sert, vahşi ama aynı zamanda korkunç insani, şaşırtıcı derecede yoksun. öfkeden. Orada, gecenin keskin soğuğunda hareketsiz ve donmuş, flütün karanlık ve buğulu sesine, onun uçsuz bucaksız yalnızlık çığlığına kapılıp kalmışsın... Bütün sokakları, bütün yolları, şehirleri kaybetmiş gibisin, denizler… Sana ait olan bu kısacık ömrün boyunca, kaybettiklerin, sahip oldukların nispetinde çok şey kaybetmiş gibisin. Elinizde kalanları kaldırımdaki kağıt bardağa koymak için eğiliyorsunuz. Derhal sakat dilenci, beklemediğiniz bir coşkuyla size kalbinin derinliklerinden teşekkür eder. Diğeri oynamaya devam eder. Başını flütünün üzerine eğiyor, yani kör olduğunu tahmin ediyorsunuz. Bu gecenin anlamını size öğretecek belki de zamanın derinliklerinden beri ağızdan ağza aktarılan bu bitmemiş ve sürekli tekrarlanan havadır...

Aniden hissettiğiniz nostalji, mide krampı gibi acımasız, şiddetlidir. Sanki etten bir çığlık gibi ve bir anda diğer her şeyi sağır ediyor. Hızlanırsın, adımlarını sessizce geri çekersin, sanki parmak uçlarında kayıyormuş gibi. Gece ıslak saçlarını okşayacak eli özlüyorsun, üzerine üfleyecek ağzı özlüyorsun, seni ısıtacak, seni canlandıracak, seni sen yapacak nefesi özlüyorsun, seninkini kaldıracak bir bakışı özlüyorsun. Bunun için ufuk. Araştırılan tüm yolların ufkunu örecek tek bir bakış… Gölge, yeterince

düşündün, düşlenen ufkun ötesinde hiçlikten başka bir şey olmadığını bilecek kadar. Belki yorgunsun, hepsi bu, üşüyorsun. Şehir kokusuyla ıslanmış o cepleri boşaltmak, vücudunuzun şekline alışmış bir koltuğa uzanmak, küçük yudumlarda çay içmek istiyorsunuz. Ve anlat... Ne muhteşem, ne de ürkütücü bir şey yok bu yolculukta, ne bir mucize, ne en ufak bir suç, ama yine de kendini azar azar yırtıp attığın bu geceyi anlatmak istiyorsun, anlatarak. o, var olduğunu hissetmek. Cebinizden çamurlu bir yaprak, bir kedi yavrusu çıksın... Kaldırımda toplanan sesleri, görüntüleri, anları toplayın ve hatıralar, hikayeler, bir hayat hikayesi yapın...

Artık yeterince kaybolmuşsun, ayak izlerinin bir tanesinin bile sana ait olmadığını, gecenin granit yüzünde en ufak bir iz bırakmayacaklarını, tek yapabileceğinin ayak izlerini takip etmek olduğunu bilecek kadar kayboldun. başka bir bedenden geleceğe... Yeterince cesaretin var artık, bu eli ve bu bedene isim verecek kadar... Bir isim ver onlara, bir isim ver, flütün kasvetli sesini onun ölümsüz ağıtına, tarihin tarihine birleştirebilecek bir isim. ağaçlar erkeklerinkine, uykusuzluk çeken kuzey göğüne çiçek açan erguvan ağaçlarının kokusu, seninkine kör bir adamın gecesi... Erkekler ve kadınlar gibi, toplanmış neon ışıkların altında, bakışlarıyla birleşmiş. Kalbinizde bir çapa yükseldi, kelimeler sizi denize,

ışıltılı mavi kahkaha denizine fırlatıyor. Bir el, kendinde açtığın yarayı iyileştirir ve tüm kapıları açan bir anahtar gibi, seni dolaştığın karanlık labirentten kurtarır, seni erkeklerin gerçek gecesinden kurtarır, orada, ıslak kaldırımlarda, yırtarsın. Sonsuza kadar tutsak kaldığın bu ağıtın feryadından uzak... Kapıya bakıyorsun, deniz kabuğu anahtarlığın elinde. Soğuk gece havasını içinize çekersiniz ve yarım kalan nefesinizi tamamlamadan içeri girersiniz. Aynada yüzün seni bekliyor, uykusuz geceler gibi görünen bir yüz...

Gitti. Yarı içilmiş sigarasını kül tablasında yaktı, aceleyle şalını, cüzdanını aldı, çantasını kapadı ve gün doğmadan çok önce gitti. Buruşuk bir sigara paketi, ısıtmalı odada boş bir bardak, kapıya bantlanmış bir veda sözü... Hafızalardan silinmesi yıllar alacak, bir buz kütlesi gibi varlığınızı sıkıştıran, içi boş ve kesin birkaç cümle, sonunda gerçek anlamlarını kazanırlar... Tüm süveterin çözülmesi için tek gereken bir yün ipliğidir; böylece hayatınız kararıyor. Eviniz ile sokağınız arasında sizi durduramayacak kadar aralıkta, içi oyulmuş bir meyvenin kabuğu gibi buruşmuş ve buruşmuş duruyorsunuz. Ve kendinize, bir gün, yıllar sonra bile biri geri gelse, sizi orada, tam olarak kaldığınız yerde, bu küçücük eşikte, geçilmez ve geri dönüşü olmayan bir yerde bulacağını

söylüyorsunuz. Tamamlanmamış bir cümlenin ortasındaki virgül gibi,

kelimelerin geçişi

Sözler geceye sessizce yaklaşır, uykunun yuvarlaklığını bozmaktan çekinir. Balerinler gibi, erkeklerin gecesinde parmak uçlarında dolaşırlar. İnsanların ve kanın, kara ve denizin, açlığın gecesi… Sonsuzluk ortaya çıkıyor, köpüklü, sessizliğin doruğunda. Kelimeler uçsuz bucaksız sokaklardan geçer, cehennemin yanan yolları, hayatın akşam gölgeleriyle ağırlaştığı ince köprüler... Arafın soluk menekşe geceleri ve sütün şafakları... Çapraz efsaneler, tekerlemeler, ağıtlar, isimler, vaatler ve mezarlar... Ve işte oradalar, sönmüş kuyruklu yıldızlar gibi gecemi geçiyorlar, dünyanın yükünü üzerlerinde taşıyorlar, bin kaderini yerine getiriyorlar...

Güle güle

Annem aniden kapıda belirir. Ayak bileklerine kadar inen bir sabahlığın içinde, yüzü uzun bir uykudan uyanmış gibi bembeyazdı. Hala genç - benden daha genç.

"Gitti değil mi? o soruyor.

- Nereden biliyorsunuz ?

"Ben de..." Ve cümlesini bitirmeden, aslında daha yeni başladı, elini açtı. "Gittiğinde onu da bıraktı." Avucunun içinde birbiri üzerine yerleştirilmiş, büyüklükleri dışında tamamen aynı, alçıdan üç heykelcik, üç kadın heykelciği var. Gözleri kapalı, küçük, kırılgan, bir zamanlar tertemiz bembeyaz olmuş ama yıllar sararmış üç kadın… En uzunu bir yumruk büyüklüğünde, bir meleğinki kadar güzel hatları gizleyemiyor. yüzünde korkmuş bir ifade. Yeni doğmuş bir bebek kadar küçücük olan ikincisi, ilkinin karnına yaslanıyor. Kör gözleri yan yan bakıyor. Üçüncü heykelcik, en küçüğü, çatlamış, bebeğin sırtında kanat yerine bir yumru gibi asılı duruyor. "Onlar benim koruyucu meleklerim ve ruhum, günahım ve geleceğim" dedi annem. "Ve ben bu muyum?" diyorum, kırık heykelciğe dokunarak. Cevap vermiyor, muhtemelen beni duymuyor bile. Öyle gülümsüyor ki, çok uzaklardan gelen geniş bir gülümseme, hiç bitmeyen eski bir rüyanın ani anısı gibi, yumruğunu kapatıp heykelcikleri kırıyor.

Son bir cümle: Her şeyimi kaybettiğimde geriye sadece hayatım kalıyor. Ama ben, bu uçsuz bucaksız hayatta seni bulmak için nasıl yapacağım?

Bir sır ortaya çıktı

Pekala, başlayalım. Burada ve şimdi, ışığın, günün, çocukluğun saltanatından çok sonra... Ve onca sözden, düşlerden, mevsimlerden sonra... Tüm eski ve görkemli sözler kaybolduktan sonra, hikayeler paramparça olduktan sonra sessizlik, kan boş yere israf edildikten sonra. Geçtiğimiz imtihanların güzergâhında gelişigüzel bir şekilde burada duralım. Bin yılın kavşağında ve şu anda, nefesimizi tutalım, her şeye yeniden başlayalım.

Çünkü nihayet “ben” demenin zamanı gelmiş olmalı. Ruhumuzda ilk sırayı alan bu kelimeyi üstlenmek... Samimi gerçeği söyledikten sonra sınırlarını net bir şekilde çizmek... Bu "ben"i binlerce imgeye, kadere, yarınlara, boş ellerine bakarak ifade etmek. içerir... Bir fırtınanın ortasında aniden bir çiçek açması, birdenbire kanatların açılması, beklenmedik bir yangın gibi.

Ama görünüşe göre başka bir şey vardı. Bir ses, bir mırıltı, bir çığlık, duyulmadan boğuktu... Baltanın girmediği uzaklar, yollar, ormanlar vardı. Beyazın sonsuz görkeminde nefesin bıraktığı yerde, yan yana yerleştirilmeyi bekleyen, canlanmayı bekleyen harfler vardı... Doğmamış bir varlığın gecikmiş izi vardı, leylak rengi bir leke belirir, genişler. ve sonra çözülür. Kan ve hayal birlikteliğinde bizim için oydukları bir beden vardı... Çıplak, ağırlıksız. Gökyüzü vardı ve toprak vardı ve ortada ağaçlar, yollar, yankılar, bitmemiş bir şarkı, ölmekte olan bir adamın yalancı silueti. Belki de çamurda, çamurda ve sessizlikte yoğrulmuş, yavaş yavaş, sabırla kendini dünyanın renkleriyle süsleyen bir ruhum bile vardı...

Galata'ya bir masal

Neredeler? O kadar eski bir şehir ki, neredeyse Tanrı'ya verilen isimlerle donanmış bu şehir, hayaletleri yok mu?

Kaotik, dolambaçlı, dolambaçlı sokaklar… Dar dik yokuşlar, dik sokaklar… Bir zamanlar dokuz tarafı çevreleyen görünmez surlar ve ayrıca bir Styx, Galata, kökleri baş döndürücü bir şekilde dik bir yamaca dalan bu semt. Kalıntılar. Kapalı galeriler. Gizli geçitler. Taşlar. İnatçı, inatçı, delik deşik... Çatlaklarında denizin göründüğü kasvetli taşlar, aşağıda ve ufka kadar... Bu taşların arasında çamur, yoldan geçene yansımayan, yoldan sapan durgun su kalıntıları. ayak. Ve orada tozla karanlık arasında, gölgelerle çürüme arasında dolaşan, yaşayan bir şey, son derece canlı.

Belki de burada, saatlerin hep geçmişte çaldığı bu yerde... Yalnız bir yıldız gibi parıldayan kulenin, gökyüzünün mavi karanlığına saldırmak için dönerken tırmandığı bu yerde... taşlar, boş gediklerin anısının

geleceğin belirsiz belirsizliği ile birleştiği göklerinkiyle birleşir - belki de bu, zamanın nabzı, sessizlik olduğuna inandığımız şeydir.

Burası benim bir zamanlar yaşadığım sokak. Bana sığınacak, nefesimi tutacak bir durak. Sığınağım, hatları çabucak silinen bir hapishane. Aradan geçen yüzyıllara karşı pervasız, cılız ve yapraksız bir incir ağacı. Hep uzaktaydı, Galata, hep öteki, hep öteki tarafta, karşı kıyıda, ıssız ve sevilmemiş... Etrafı sularla çevrili, kendi tanrılarına tapan, kendi yaralarını yalayan bir koloniydi... sürgün yeri ve göçmenler için bir sığınak, bin dil konuşan bir getto. Baharatların ve kölelerin geldiği, askerlerin ve tüccarların Akdeniz'e çıktığı bir liman. Her veba salgınında, şehrin her kuşatmasında, Konstantinopolis'in mezarlığı oldu ve her kuzey rüzgarıyla birlikte hastalıklı acısı eski şehri koklamak için uzaklaştı... Kardeşini kaybetmiş devasa taştan bir göz, ve hep güneye bakan... Yenilen şehrin, tek yönlü aynanın, vaktinden önce dikilmiş mezar taşının... Yaralı ama artık geleceği değil, sadece geçmişi tasavvur eden bakış... denizin harabelerinin doldurduğu hafızada, kelimelerin ağına sığmayacak kadar derin uçurumların dibine batmış geçmiş...

Sırlarını, vaatlerini, yaşlanan hayallerini seyreden bakışım şimdi... Yenilgilerim, benim sandığım hikayeler... Mevsimleri, günleri, geceleri... her zaman üşüdüğüm kış geceleri, gölgede iç içe geçen sokaklar

ince bir karla kaplandığında. Sisli bahar sabahları, o yüzden hala sonsuza kadar donmuş görünüyorlar. Şafağın çiyinde ve gerçekliğin melankolisi içinde çözülmüş gibi görünen, monotonlukları, belirsizlikleri ile hayatın ta kendisi olan bu sabahlar... Bazı sonbahar akşamlarında, gökyüzü mucizevi bir altın peçeyle örtülür, Öyle şaşırtıcı bir renk ki, onu görünce ölme vaktim gelmiş gibi geliyor bana. Ya da yeni ve tekil bir karanlığın doğuşunu ilan ettiğini. Ayın aynaya yansıdığı yerde parke taşlarına çarpan yağmur, kulenin solgun parıldayan küresinde daireler çizen sırılsıklam kuşlar, uzaklarda yankılanan sesler, duvarlardan geçen tanıdık gölgeler, çınlayan ayak sesleri... Gezginler, uyuşturucu bağımlıları, tacirler, hırsızlık yapan çocuklar, bıçaklanan kadınlar, yüz adımlık isimsiz gölgeler... Unutulanlar, hayata dönenler, tekrar unutulup gidenler... Oradan geçip gitmiş, soyu tükenmiş bütün hayatlar. , yutulmuş, kalbimin derinliklerinde hareket etmeye ve onu yırtmaya devam eden, bir buzdağının çatlakları gibi… Bulutlu ufuklar her gün yeni bir yok oluş vaat ediyor.

Belki sular altında kalmış bu limanlarda, arnavut kaldırımlarında, denizde... Gözler kayıp geçmişlerine çevrilmiş, demirleyen çelimsiz bir geminin veda sirenini dinler, bin dilde aşk şarkılarını denizciler... ... Çağrıyı duyarlar, şafakta, arafta güzel bir sabahta, denizin çağrısının artık karadan ayırt edilemez olduğu,

taşın tarihinin insanınki olduğu herhangi bir sabahta… Zaman uzun bir yolculuktan sonra buraya yerleşmiş gibi görünen bir usta ve kayaya sadece ölülerin açmasını bildiği kapıları kazmış...

Burada her binanın kendi mahzeni, her mahzende bir kuyu var. Ve yıllardır kimsenin ayak basmadığı avlularda, bazen bir kapı açılır, bir pencerede yorgun bir gölge belirir, ancak hemen kaybolur ya da derinlerden, taştan kalbin derinliklerinden. , öyle görünüyor ki, bir melodi yükseliyor. Tanıdık ama bitmemiş, devamı imkansız… Varlıklar birbirini çağırır, sesleri boşlukta yankılanır, yankıları başka yankıları çağırır. Yıkık binalar, boş binalar, terkedilmiş binalar, içinde sadece geceleri yaşayan binalar… Eski efendilerinin gidişinden, depremlerden, yangınlardan kurtulan taş binalar. Paslanmış kapılar, on yıldır kurumuş bir çeşme, güvercinlerin istila ettiği çatılarda, kırık kiremitler arasında temkinli adımlarla ilerleyen bir kedi, martıların günleri başlatan ve kapatan çığlıkları. Binaların arasına gerilmiş tellerden sarkan çamaşırlar, elle tutulur ve barışçıl hayaletler. Geçmiş çağların ruhu her gedikten, mazgaldan, mazgaldan bir sis gibi yayılır… Ve nefesini yakalar, canlanır, toprağa, kemiklere sarılır, omurgalara tırmanır. Sırayla, tabutları takip eden alayların geçtiği bu sokakları geçiyorsunuz... Zehirli, ürkütücü sembollerin arafında, ruhunuzun ıssız dolambaçlı dolambaçlarında,

sonsuzca birbirine dolanmış çemberleri takip ederek ilerliyorsunuz... Kendi kayboluşunuzda, samimi, samimi, sıradan ve muhteşem… Bir ses seni çağırıyor, sonra bir başkası, seni yakalıyor, dağıtıyor, bir taş gibi yokuştan denize doğru yuvarlanıyor; ve geçmiş seni de beraberinde sürüklüyor... Attığın her adımda eski efsaneler yeniden su yüzüne çıkıyor, yıkılan hayallerle yeniden canlanıyor, unutulmuş yollarda...

Bu patikalar, bu sokaklar, bu ağaçsız kaldırımlar hayatın damarları, kalbin rengi, sayısız pıhtılaşmış kader... Taştaki her leke, hiçbir şeyin sınırlayamadığı bir bakış, sonunu bilemeyen bir başlangıç. Darboğaz gibi daralan karanlık ışıkların altında bütün gece yürürsün... Galata gitgide daha karanlık bir uykuya dalar ve çok yavaş, maharetli donmuş parmaklar, sokaklarının ıssızlığını ondan saklamak için tek gözünü kapatır, ve şafağa kadar açık deniz düşleriyle ateşlenir... Akşam batı rüzgarının savurduğu, öğleden sonra akik renginde yürürsün... Ayın ışığında, yıldızların altında, ve Galata'yı olduğu gibi, itibarsız bir banliyöye dönüştüren günün o gününde… Adımlarınız ne kadar özgür ve hafif olursa, tüm lanetlerin, tüm ağıtların, tüm vedaların ağırlığı o kadar ağır olur. Uzun yürüyüşten önce doğrulup nefesinizi tutuyorsunuz… Yol boyunca izlerinizi, görüntünüzü tanıyınca şaşırıyorsunuz. Sizi bir araya getiren şeyin ne olduğu

hakkında hiçbir fikriniz yok ve yine de şimdi hiçbir şey sizi ayıramayacak.

Bir zamanlar senin olan bu sokaklarda yürürsün. Her veba salgınında eteğinde cesetlerin yığıldığı surları aşıyor, sinsi ve sıska kedilerle dolu avlulara giriyor, çalınan aziz heykellerinin bıraktığı boşluklarda nefes alıyorsunuz. Burası Fransız Devrimi sırasında kafası kesilmiş bir şairin doğum yeri. Tam burada, on sekizinci yüzyılda bir saatçinin yaşadığı bu yerde, bir travesti elinde havai fişeklerle kendini kapalı bir pencereden aşağı attı. Yüzyılda bir kez öldürülen genç bir kadının hayaletinin belirdiği bu sokak... Bin yıl önce dalgaların yalnızca bir kez saldırdığı ham yalnızlıktan oyulmuş Ceneviz kulesi. Bir zamanlar kadırgaların köleleri için hapishane görevi gören bu kuleye tırmanıyorsunuz ve onunla birlikte dönerken yükseliyorsunuz. Ve "Asya" denen bu diğer kıyıya uçmak isteyenlerin ve nihai kıyıyı seçenlerin tırmandığı kulede, sessizce aşağıya bakıyorsunuz. Bakıyorsun ufku, çatıları, senden iz bırakmayan sokakları, gezini... Yükselen gün... Burada kesişen tüm kaderleri düşünüyorsun ve kaderini unutup, tek başına ve dimdik, kabul ediyorsun. hayatın ve ölümün tüm yalanları.

Kendini gerçekten dinleseydin geri gelir miydin? Ama hangi bilinmeyen gökyüzünden bahsetmek, hangi

hikayeyi tamamlamak? Bitiş noktasını hangi sonsuzluğa koymalıyız?

Orada, zamanın sabırla oyduğu taşın gözlerinde, tuhaf ve uzak bir görüntü damgalanmıştır; yansımasız, boş ve mağara gibi o gözlerde, çamur ve saf altından dokunmuş bir rüya. Binlerce kez kırılmış gövdesine kıvrılmış Galata bekler… Çok uzaklara, yalnızca uzaklara, puslu, sıkıntılı ve çekici ufukların uzaklığına bakar ama orada gördüğü yalnızca kendi geçmişidir. Unutkan bakışları hayatları ve ölümleri, efsaneleri ve yenilgileri, başlangıçları ve bitişleri gözden geçiriyor... Artık kendi sonsuz rüyasından başka hiçbir şeye inanmak istemiyor. Alçak sularına yaslanmış, göz kenarında asılı duran ve akmayı reddeden bir akik damlası gibi yüzyıllarca yıpranmış yüzünün yansımasını arayan bu eski şehir, denize, sonsuzluğa kavuşmayacak. denizin mavisi.

sen sensin. Geri dönüşün sadece pişmanlık ya da hayal kırıklığı olmadığını anladığın bu yerde... Taş ile deniz, ışık ile çamur, başlangıçlar ve bitişler arasında... Ölülerin sana veda türküleri söylediği limanda, Son çağrıları olmaları dileğiyle... Kendi sesinizi duyabilmek için tüm sesleri dinlediğiniz, yeniden doğmak için dünyanın tüm çığlıklarına kulak verdiğiniz bu yerde...

Gerçeğin gerçeğe dönüştüğü zamanlar vardır. Herhangi bir yerden, herhangi bir geçmişten, dünya - ne hayal edildi, ne icat edildi, ne de evcilleştirildi - orada, bütün. Göründü. Sanki gölgelerde bekleyen seyircinin önünde bir perde kalkmıştı. Her taraftaki parlak ışıklar sahneyi aydınlatır; benzersiz, mutlak. Yoksa bir şimşek göğü yırtmış, denizi, dağları, ağaçları geceden yırtmış, yapraklarındaki su damlalarını bile ortaya çıkarmıştır. Sanki bu su, bu gökyüzü, bu vadi özel olarak seçilmiş, önünüze çıkması için iç dünyanızdan çıkarılmış gibi. Ama sanki bu seti hak etmemişsin gibi, içinizde bunu düşünecek kadar güç ve boşluk yokmuş gibi, şimdi ölüm korkusuna benzer bir korku sizi ele geçiriyor ve eziyor. , sizi eziyor. Her şeyi parçalar ve dağıtır, onu gölgeyle kaplar, onu bir biçimle sarar, bundan böyle hayatta kalmak zorunda kalacağı yeni bir yalnızlık. Varlığın sıkı dokusuna fazladan bir iplik katar. Sanki sana bir soru sorulmuş

ama soruyu soran kişi senin cevabını duymadan gitmiş. Sadece ışık kalıyor: “Devam et” diyor ve başka bir şey yok…

Sonsuz bir kahverenginin üzerinde sarı ve mor ışıklar… Saf altın ve çamur madeni, dev sembollerin mezarlığı, nesneleri yıkayan gümüş hale… Işığın altında, nabzın ritminde ve sıcaklığında mayalanan ve çürüyen yaşam… Şeyler, başlangıçlar , sonlar. Dünya orada, hareketsiz, el gibi açık, akıl almaz, yırtık, yılan derisi gibi soğuk, yaralarla kaplı. Duada veya veda vaktinde olduğu kadar aç. (Elim kelimelerin üzerine sımsıkı bir yumruk.) Yalnızlığı çeken derin çizgilerle ve sözde kaderin ıssız yollarıyla... Seni kabaca kalın parmaklarının arasına alıyor, anlatıya dönüşeceğine inandırıyor.

Her şeyin tek bir kelimeyle başladığını söylemiştik, sadece bir. Tek bir kelimenin gelişiyle… Bu kelime sayesinde ilk günlere, o büyük, muhteşem, kutsal ve sonsuz günlere döneceğiz… Bekleyin, dinleyin. Pencerende saatlerce, geceler, yıllar boyunca; sokakları, insanları, kendilerine sırt çeviren günleri, kelimesi kelimesine solduran hayatı dinliyorsunuz. Sinir bozucu duyarlılığına hapsolmuş dünya, bakışlarının arasında... Kıyıda, ışıkta, Lazarus gibi başın dönüyor ve hikayenin bitmesini bekliyorsun. Parmak uçlarınızla damarlarınızı inceler, kanınızı

sergiler, bir söz dinlersiniz. Görünmez kalmak için dünyanın renklerine karışıyorsun, başka bir bedende, onun sesinin çıkardığı yeni bir formda... Konuşuyorsun, hikayeler anlatıyorsun. Dinle. Saatler, geceler, yıllar… “Beni neden terk ettin?” : bu senin tek sorunun, senin tek hikayen.

Sonsuz bir kahverengi üzerinde leylak rengi ve altın ışık.

Baştan başlamak. Bir baştan diğerine git, geri dön. Büyük beyaz ve boş bir yaprağın bir ucundan diğer ucuna uzanan, sonsuza uzanan bir iplik gibi. İki sıra sivri diş arasında yol almaya çalışan bir dil gibi gölgeler ve harfler arasında geziniyor. Kendini hapseden yüzeyden kurtulmak, üçüncü bir boyut kazanma ümidiyle çırpınan kelimelere basarak karşı kıyıya ulaşmaya çalışmak.

Birbirini destekleyen, birbirine benzeyen, birbirini tamamlayan kelimelerdir. Sonsuz ve yine de ölümcül görüntüler. Birbiri ardına sıralanmış aptalca cümleler: yankılar, reddedilmeler, kendilerinin tekrarları… Sesini arayan Acı, işaretini arayan Ses. Her şeyi çağıran, iten, yutan, kusan bu vahşi ses... Dik açılar çizerek insan ruhunu oluşturan çizgiler ve daireler ve bin geçmiş, bin hikaye, formu asla sayıya aşık olmayacak ölüm, insan yüzleri siyah beyaz maskelerinin altında yarı saydam. Dilin içine, vücudun

sınırlarının ötesine akan kan. Dünyanın yüzüne öfke ve minnet dolu avuç dolusu toprak fırlattığın için. Kalemimin tökezlediği söz! Ve hayatın bakir dokusunu giydirmek isteyerek kendini paramparça eden ve her şey olmak isteyen yazı, ancak hiçliğe ulaşır.

Parçaları bir araya getirmek, sabırla, bir kez daha, bitmek bilmeyen son bir kez. Geceyi karanlıkla birleştirmek, sonra onu sessizce bekleyen gölgelerle, soğukla, nemle, altın ay ışığıyla doldurmak... Bu çölde yaşamak, yalnızlığı nesnelerle, buzlu halenin nesneleriyle kuşatmak. ölüm... Bekle. Zamanın kemikli elinde, sözcüklerin çınladığı bir çan gibi, hayatın çalmasını bekleyen... Son sözü beklemek; çok uzun süren bir vedayı bitirecek.

Ayın çağrısına uyan okyanus, bulanık ve çıplak yüzünü geride bırakarak geri çekilir. Çakıl taşları, çürüyen yosunlar, ölü ya da diri boş kabuklar zamanın ağlarına takılır... Kalıntıların yaşadığı hafızadan koparılan varlığın ince kökleri, bir çöl kıyısına yayılmış. Açık, akıl almaz, rüzgarın insafına... Tüm hikayeleri, isimleri, renkleri silip süpüren amansız tufandan sonra geriye hayatın hızla bıraktığı formlar kalıyor. Bakir dünya başlangıçta olduğu gibi, tüm başlangıçların başında, bitkin bir bakışın yorgun düşleri...

Görüntüler şişer ve şişer, ıslak kum taneleri gibi birbirine yapışır. Kırık kabukları, sözcükleri, mürekkep özleri kayalarda reddedilir… Hareketsiz ve dağınık bitkiler, aşınmış taşlar, uzaklara uzanan kahverengi tonları. Dalgalı suların yüzeyinde kayan gölge kırıntıları... Dalgalı, ışık kasırgalarında uçup gidiyor... Acımasız ve buzlu sessizlikte hayatın damarları geri çekiliyor, ten bir el tarafından oyulmuş hafif bir zar gibi titriyor. virtüöz cerrah... Taşların arasına kıvrılmış ölümcül bir his yatıyor orada. Bir iç çekişle – bir çığlık bile atmadan – kaybolan saatler, dedikodunun kabardığını duyuyoruz… Göz kapaklarının artık açamayacak kadar ağırlaştığı nesneler ve herkes uzun ve sancılı yolculuğuna devam ediyor… Herkes kendi başına, yalnız ve korkmuş… Her bir avuç kumda fısıltısını işittiğimiz korku, kahve telvesi gibi soğuk ve acı korku, tüm canlıların ayaklarının dibine çöktüğünü gördüğümüz korku. Yer, gök ve sular bir araya gelerek, üzerine boş gökleri bir ayna gibi gerdikleri saf çamurdan bir dünya oluştururlar. Sanki hala nefes alıyormuşsun gibi. Hiçliğin elinde kıstırılmış, vahşice kapatılmaya hazır bir yelpaze.

Yorgun bakışlarınız şeylerin yüzeyinde gezinir, çoklu bir yüzey, yarı saydam veya opak, geçirgen, damarlı, soğuk, unutkan veya kaygan, uzun, yalnız ve acılı bir yolculukta... Çarpışmalarda, kırılmada,

ışıkların ayrışmasında. binlerce kristale bölünür. Bakışınız, bir kalıbın içinden akan erimiş metal gibi nesnelerin yansımaları arasında sızar. Varlıklar ve korkular arasında, kökler ve gün ışığı arasında... Yüzeyler üzerinde kıvrılarak yolunu çizer, burçların üzerine düştüğü bir ağ gibi, bazılarını serbest bırakır, bazılarını da alıp götürür, nesneleri kendileriyle kaynaştırır. yansıma, boşlukları, boşlukları, çukurları doldurur, bir mumyadan çözülen şeritler gibi birbirine dolanan ardışık daireleri yorulmadan araştırır.

"Kalp aynadır" derlerdi. Yansıttığı görüntüyü sonsuza kadar korumaya çalışan taş kadar eski bir ayna. Tek yönlü ayna, elmas kadar sert. Dünyanın kalbiyle aynı çamurda şekillenmiş… Bir de bu yüzden belki de dünya kalbin renkli bir görüntüsü… Hiçliğin kayıtsız elinde.

Ben yarı körüm. Korkularım gölge ve ışık arasında eşit olarak bölünmüş durumda… Duvarların hayaletleri ve bulanık yansımalar arasında yolumu arıyorum. Aceleyle çizilmiş, sonra atılmış bir dünya taslağında... Daha ilk kelimeden yalan söylemenin cazibesine kapılıyorum, sürülmüş toprak gibi gübrelenmeyi bekleyen boş sayfalarda sürükleniyorum kendimi. Henüz var olmayan "ben"lerin selinde sürüklenip… Bin küçük gözden örülmüş bir ağ "şimdi"nin kabaran sularında açılır ve

diri diri avlanan bu varoluş parsellerinde harfler birikir… ses, bir manzara, var olacak bir yer: benimkinden başka bir bakışın dünyadan kapacağı görüntülerde, sözcüklerin ortak akışında, onları ayıran kusursuz sessizlikte... Uzaklardaki hayaletlerin ayak seslerini izlemek. ... Sendeleyerek, tereddüt ederek, tökezleyerek... Bir yokluktan diğerine... Hepsini isimlendirerek, onlara bir yüz çizerek, onlar için bir vücut şekillendirerek... Varoluşu bir cerrah gibi işleterek, kazıyarak. derileri ve embriyoyu çıkarmak için bağırsaklarına, bağırsakların dibine dalın. Aynalara ve duvarlara nihai ve mutlak görüntüyü kazımak.

Gece ilerliyor. Saatler pençeleriyle yüreğimin en sessiz köşesini yırtıyor, kendi renginde bir dünyayı, çıplak ve şaşkın bir dünyayı yırtıp atıyor. Ama bu dünya kendi kurgusunun yaralarından akar ve kaçar. Boş sayfaya mor leke olarak yazdırıyorum. Varlığımın kökündeki bir damarın patlamasıyla derinden fışkıran bir kanın çıkıntısı.

Kelimeler çölde dörtnala koşan atlılar gibi kendi yollarını çizer ve toynakların kaldırdığı kum bulutlarında, tüm insan işaretleri rüzgarda dağılır. Kanlı bir doğum gibi, ışınları görünen ve görünmeyen arasındaki ince sınırı ortaya çıkaran ufukta saf bir berraklık doğar.

Vardın ! İşte nihayet. Zaman ve hiçlik arasında... Her şeyden uzakta, uçsuz bucaksız ve kaba yalnızlıkta. Ateşli atının kaybettiği saf bir binici gibi bu kuru ve bakir topraklarda dolaşıyorsun. Gözlerini açtın. Eksik bir cümle bulduğunuzda kendinizi buldunuz. Arkanızda sonsuzluğun kapıları ardına kadar açık ama olasılıklar sergilendiğinde hikayenizin ne başı ne de sonu var... Sert kayanın üzerinde, çalıların ortasında top gibi yuvarlanıyorsunuz dikenler, saatleri toplayan yavaş yavaş kapanan bir el gibi.

Yani boş bir kabuğun beklediği gibi beklersin. Rüzgarın içeri girip gürlediği, kumun ve ulumaların musallat olduğu bir kabuk. Köklerini toprağa batan bitkilerin çığlığı içinizde titreşir, ancak bunun bir zafer çığlığı mı yoksa acı mı olduğunu bilemezsiniz. Ve henüz yarı ölü yere düşen yaprağın sesini duymadın. Onu tanımadın. Bir çığlık mıydı, bir kahkaha mı? Yaşamın son aşamasında, rezonansa giren kemiklerde tanıyamadığınız gibi. Saymadan kelimeler, vizyonlar, görüntüler harcadın. Ve aniden hiçbir şeyin kalmadı, elin boş. Aniden, her şey bitti. Nasıl başladı... Hatıranız bir damla su kadar yaşadı, dünyanın enginliğini yansıtmaya çalışırken... Giderek soğuyan yüzeyden yükselen seslerin sisi yavaş yavaş etrafınızı sarıyor. “Evet”, “hayır”, “gel”, “bekle”, “çok geç”, “çok erken” diyor sesler. Sanki dünyanın kalbinin en ıssız derinliklerinden koşarak gelip içinizde yankılanmaya,

sizi yutmaya ve her şeyi saran büyük sessizliğe dahil etmeye geldiler.

Dünya bir tur daha dönmeyecek. Sözlerin akşamı ona düşer. Kaybolan çölü izliyorsunuz ama gözleriniz sürekli karanlığın kemikli omurgasıyla çarpışıyor. Size eşlik edecek bir imaj arıyorsunuz, başka bir imaj, sadece bir tane. Bir aynanın onu sonsuza kadar elinde tutmasını istediği gibi. Geçip giden onca şeyden yalnızca biri dönüp geriye bakar: senin yüzün. Uzun, eşsiz, mutlak bir bakış... Gölgelerde nesnelerin arasına dağılmış "sen" neydi: yarım kalmış bir bakış, yalnızlığın göbeğinde…

Sonra aniden altın bir alev yükselir ve her şeyi tutuşturur. Gün ışığının asla veremeyeceği bir netlikte, çizgileri saf ışıkla örülmüş gibi görünen bir manzara, çıplak, sonsuz ve kusursuz bir manzara açar. Sanki içerdikleri kıvılcımların bir an için açık havaya çıkmasına izin vermek için nesnelerin kabuğunu kırmış gibi. O kadar acıdan sonra geldin oraya, çok uzun süre tenine gömülmüş bu dünyanın kalbine… Gizemini ortaya çıkardın. Bütün bunların BOŞUNA OLMADIĞINI YÜKSEK SESLE İLAN EDEN ŞARKI! Ama şimdi şarkı dağılıyor ve kısa sürede sessizliğe bürünüyor. Ve seni orada, taşların çukurunda bırak...

Saf ışık, sonsuzluk. Sonunda bu resmin nerede olduğunu buldunuz! Sessizce, gökle yer arasında bekleyen bir taşta. Ve o taşın hikayesini yazmayı

bitirdiğinizde, kendi hikayenizde var olma sırası size gelecek.

seninle gece konuşurum

Oradayım, gecede, çadıra girmiş gibi girdiğim bu gecede… Kehribar rengi bir oda, tek bir ampulle aydınlanıyor, üzeri kağıtlarla dolu. Kağıt, kelime, mektup, işaret, ikon, sembol… Boş hatıralar ve insanlar. Karanlığı aydınlatmaktan çok altını altınla kuşatan ampul, gölgeleri kendine çekerek onları en karanlık köşelere iter. Yedi fincan soğuk kahve sessizliğimi kuşatıyor ve kül tablaları ağzına kadar dolu. Ben, kağıt duvarların ortasında, geçmiş bir çağın kalıntısı gibi hissediyorum. Kahve kadar acı ve karanlık bir duygu bu, yani kelimelere ışık tutarak kendisinden daha büyük bir gölge çağırıyorum: yalnızlığım...

Gece hızla sokakları dağıtır, havayı soğutur ve gölgeleri uzatır. Karanlığın ele geçirdiği devasa tepeler, tarlalar ve caddeler arasında dağılıyor ve şehri sarmaşık gibi sarıyor, boğuyor, tırmanıyor. Bütün gün kullanılmış olmaktan yorulan kelimeler, sakince kendilerini denize sürüklüyor, sessiz ve dilsiz. Gece

rüzgarının ıslıkları altında tekne limandan ayrılıyor. Ani bir uyanış korkusuyla bir güvercin, iyi yarısını çağırır.

Geceyi pencereden, camın arkasından izliyorum. Uzakta titreşen birkaç ışık titreşiyor, neredeyse tarihi çağrışımla sonsuza uzanan bu şehrin kalıntıları... Benim şehrim! Bu saatte sulardaki yansıması kadar titrek ve aldatıcı bir yüz çizer. Hayata düşen uyku, geceyi düşünmek isteyen tüm gölgeleri bir bir söndürmüştür. Suların altında uyuyan gerçeklikten yalnızca bu, karanlığın kıskaçlarına yakalanmış bu görüntü tecritte, sağlam zeminde parlıyor ve yüzümün yansımayla buluşuyor. Şimdi ışık değil, gözümün aradığı gerçek, tüm sahteliği, yoksulluğu, gürültüsü ve ihtişamıyla gerçek hayat... Ama işte buradayım, dün ile yarın arasında, bitenlerle olanlar arasında... henüz başlamamış ve belki de hiç başlamaycak... Gerçek yüzümle cama basılmış görüntüsü arasında, zamanla yokluk arasında, kelimelerle her zaman sustuğumuz arasında... Buradayım, bu karanlık saatte, dilediğim zaman... başka bir yerde veya başka bir zamanda olmayı çok tercih ettiler. Gecede, kehribar gecesi kendine özdeş, bitmez tükenmez...

Bir kehanet gibi, üç asırlık bir kilisenin çan kulesi yükseliyor, silüetiyle, uçsuz bucaksız çınar ağaçlarının gölgesinin zaten asılı olduğu yarının yollarını eziyor. Bir martı gümüş kanatlarını ay ışığında açıyor, kediler

damlarda sessizce dolaşıyor, güvercinler ve hırsızlar insanların yuvarlak dünyasının ıssız köşelerini paylaşıyor. Karanlığı iki loş projektör gibi tarayan gözlerim - kendi karanlığım! - şehrin inatla kapalı olanlara rastla ve dön. Taşa yansıyan hiçbir şey yok, sessizlik bile... Gecenin saatleri akbabalar gibi eriyor, bir iki kelime çıkarmak için asılı kalmış kalbimde. Ellerim kağıda çivilenmiş, dudakların fısıldayamadığı kelimeleri arayarak... Dudaklardan çok ruhtan, bu eller çok uzakta, bu yüzden yalan söylemekte daha çok zorlanıyorlar. Kalbimi kesen keskin jiletlerden daha fazlası, ellerim ay ışığını bozan dürüst olmayan bir sarraftır. Ağır sonbahar bulutları gökyüzünü bir gece sisi gibi kaplıyor, sadece bir yıldız hala parlıyor ve yalnızlığı artık beni teselli etmiyor. Hasta bir kedi yavrusu yürek burkarak öksürür, kusar, yere kusan ölümün ta kendisidir ve şehrin soğuk bağırsaklarında umutsuzca yiyecek arar.

Bir ses beni çağırıyor, geceleri patikaları kollayan bir ses... Ama gücüm yetmiyor. Yetersiz zaman. Böyle bir karanlığa bakmak sonsuz bir bakış ister... Ve bana gelince, tek şansım, bulunduğum yerden ayrılmadan orada kalmak ve bulunduğum yere bir isim vermek. Örneğin ben buna “mutluluk” diyebilirdim ya da tam tersi. Ben buna "hayat" diyebilirdim. Ya da tam tersi... Kâğıdı gölgesiyle kaplayan elim, kendi zannettiği

sözcükleri ekiyor, bir kedi tırmalıyor, inliyor insan diyarında.

Uzak, çok uzak, ufukta kırmızı bir parıltı. Belki de doğmayı bekleyen günün ilk çığlığı ya da geceyi atlatacak kedinin zafer çığlığı...

Benden uzak bir yerde, ay aniden sessizce kayboluyor. Gecenin son yudumu, kalın, acı, buzlu. Son bir boş saati yutuyorum. İsimsiz zaman. Günlük dünyayı, canlılığı, ıstırabı anlatan insan sesleri şimdi sustu, bu yatıştırıcı, neredeyse teselli edici sesler ve onlarla birlikte ayak sesleri, kahkahalar, fren ve korna sesleri, kilitleri açan anahtarlar, doğru ve yalan çığlıklar, dinlediğim her şey, onlara direnmeye ya da onların içinde erimeye söz vererek... Herkes artık kendi uykularının çadırına çekildi, arzu pelerini altına sarmaşık gibi dolanan bedenler bile... gecenin koridorları, hırsızlar, sarhoşlar, sokakların insanları, birer birer labirentin kalbine ulaşmışlar ve suskun kalmışlardır. Eğitmenler aynanın karşısına geçerek makyajlarını çıkarıyor ve birbirlerine "iyi geceler" dileyerek… Verdiği sözleri tutmadan biten bir gecenin ortasında, son sigaralar aceleyle eziliyor. Son cümleyi aramaktan yorulan bir kafa, asla gönderilmeyecek bir mektubun üzerine çöker. Beyaz eldivenli parmaklarıyla okşadıktan sonra uyku, ölmekte olan hastaları yakalar ve yaşam hayalleri bir cereyan gibi

musallat olur insan kokularıyla kolalanmış yatakhanelere... Bardaklar durulanır, kül tablaları boşaltılır, artık mırıldanmayanlar... son ve boş yudumlarını iç. Kenarlarından kurtulan kirpikler kapanmış, dünyanın karanlığı ile onu görmeyen gözler arasına siyah kadife bir perde çekilmiş; bir gece yırtıcı kuşu, avdan dönerken şarkılar söyler ve onların aksine, avcı ve kurban, mahkumlarla aynı kandandır. Gece son kartını oynar, ayı geri çağırır, arkasında ölü bir adam diğerlerine rehberlik ediyormuş gibi tek, zararlı bir yıldız bırakır; gerçek rüyalarına hatırlatır erkekleri, hatırladığımız rüyalara, yeni günde iz bırakacak olanlara. Fırtınadan sonra olduğu gibi, arkalarındaki dalgaların verdiği hasar. Sözcükler gümüşi kanatlarını açarak uzaktaki o tek yıldıza yöneliyor ve hepsi aynı hikayeyi, insanın yenilgisini anlatıyor.

Şehir ve ben saçaktaki bir çatı penceresinden birbirimizi izliyoruz ve gördüğümüz şey karanlık, belli belirsiz çizilmiş bir şey. Tüm uzunluğu boyunca çatlamış vitrayda, üst üste binen ve iç içe geçen buzlu yansımalar titreşiyor. Sözcükler gibi insansızlaştırılmış karanlıkla, boş çöllerle dolu. Gölgede örülmüş, derinliği olmayan, biçim ve sınırlardan yoksun, bulanık, titrek, belli belirsiz gerçek dışı görüntüler… Planda kalan eskizler. Sadece sonsuz

bir bakışın tamamlayabileceği eskizler, bütün gözlerin birleşeceği bir bakış… Ya da çok yavaş sönen, ışıkla her temasta dağılan ve kararan görüntüler… Kendi imajım granit profille birleşiyor, sağır ve şehrin vahşi, kurşun denizine doğru akan bir yeraltı nehri gibi. Özelliklerinden, özelliklerinden, ifadelerinden yoksun yüzüm, tarihi olmayan, insan ovalinden başka hiçbir şeyin tanımlayamadığı lekelerin arasına sıkışmış bir yüz...

Gerçek dünya, tüm bu yansımalardan daha basit, daha fakir ve daha yüzeysel midir: görüntüler, kelimeler, gölgelerin ve ışığın dansları? Yoksa daha derin, daha karmaşık, daha gizli mi? Bu son saatte beni alıp götüren hayatı bir mucize olarak görmem mümkün mü?

Nehrin yatağını uzun zaman önce geçtim ve dünün kıyıları sonsuza dek geriliyor. Zamanın en soğuk, en derin, en telaşlı noktasına ulaştım ve beni alıp götüren akıntıya karşı, bir kırbaç darbesinin bıraktığı bir yara gibi ufku aydınlatan bu kırmızıya doğru yavaş yavaş ilerliyorum. “yarın” deyin – hayır, henüz değil, “yarın” daha sonra söyleyeceğim…

Parmaklarımı uzatırsam, dibe vurabilir miyim? denemek için titriyorum; ve kelimelere tekrar basarsam, geceyi daha iyi yenebilir miyim? Bir ağaç gövdesi gibi hareketsiz kaldığım bu karanlık yüzeye ne kadar batıyor? Toprağın solup söndüğü, yaşamın geri

çekildiği, tepenin alttan ayırt edilemez olduğu ve geçmişin ortadan kalktığı, geleceğin hala görünmediği bu isimsiz saatte, başka bir yanıtın olmadığı, yalnızca sessizlik, ürkütücü bir sessizlik. Ve ben, bu kutsal, uçsuz bucaksız, gizemli sessizliğin üzerine, sanki sokaklarda devriye geziyor, her sokak lambasına ateş ediyor ve arkamda boş boş kovanlar bırakıyormuşum gibi sözler yağmuru yağdırıyorum. Sanki her zaman ışığı hedefliyormuşum ve her zaman hedefime ulaşıyormuşum gibi. Sanki gözlerim karanlık için yaratılmış ve sadece onun için. Henüz adı olmayan birine veda mektubu yazıyormuşum gibi. Ve haykırdığımda: “Seninle gecenin derinliklerinden konuşuyorum. Dinle beni!”, sadece kendi yüzüm bana dönüyor, lekeli, hafızasız, hiçbir hikaye anlatmayan yarım yüz - erkeklerin yenilgisi dışında…

Kubbeler, minareler, çan kuleleri… Şehrin boş tapınakları karanlıktan, görünmezden, sonra buzdan, mor dumanlı bir gökyüzünde sonsuza kadar asılı kalmış gibi yükseliyor. Işık hançerleri. Yukarıda, aşağıda, her tarafta ortaya çıkan gölge ve Tanrı'nın sonsuz uykusu için işaretler. Çatılar tepelerin doruklarına, vadiler boyunca, yamaçlara, denize ve kıyıya kadar uzanır. Güvercinlerin yuvalarına sığındığı, hırsızların ve kedilerin dolaştığı, ayın hafifçe bastığı, uykuyu yıldızların çağrısından koruyan, insan

karanlığı ile gecenin karanlığı arasında sınır oluşturan çatılar... bir kanat çırpışı, bir yas şarkısı, birkaç damla yağmur, yerde oturanların içine sızması için göksel düşler... Siyah baca boruları, çatılarda ışıklıklar, yerinden çıkmış kemikler, çürük kalaslar, kırık camlar... sis, sonbahar bulutları şehri kucaklıyor, bacalarını okşuyor. Kuzey Yıldızı'nın yörüngesinde birkaç bulut, kanla lekelenmiş tüyler gibi hareket eder. İnce duman damlaları, rüzgarla şişirilmiş kanatlar gibi açılır. Denize bir ışık yağmuru düşer, altın, zümrüt, topaz, akuamarin bir hale gelir ve içine dökülen karanlığı yırtar. Suların üzerinde alevler dans eder, geceleri damarlar gibi dağlara akan mor ve gümüş ipler. Yastaki karanlık, sonsuzluk bu mesafelerden fışkırır.

Dağlardan bile yüksek görünen gökdelenler, her şeye kör, sahte ve metalik gözleriyle geceyi gözetler. Bakışları her yeri tarayabilir, hiçbir şeyi yansıtmazlar - ölümü bile - sadece karanlığı görünür kılarlar. Bundan böyle suskun, kelimeler artık uzaklarda uzaklaşan muazzam bir vızıldayan sürüden, taşlara çarpan yavaş bir buluttan başka bir şey oluşturmuyor. Gecenin buzlu rüzgarı nesneleri gölgelerinden, sesleri yankılarından koparır ve sanki aynı malzemeden yapılmışlar gibi, gölgeler ve kelimeler gecenin içinde erir, blok halinde oraya koşar, inlerde toplanır.

Tam önümde bir kehanet gibi çan kulesi duruyor. Kahin her gecenin derinliklerine ekiyor, her an, her kelime, çocuklarını izliyor. Sanki Zaman'ın kendisiymiş gibi, sessiz, gururlu, korkutucu, muhteşem. Kiliseye çarpan çınarın devasa kollarını sallayan gölgesi ona saatleri hatırlatıyor. Daha da yakın, daha gerçek ve aşılmaz olan kule, bir taş ufuk gibi gözlerimin önünde yükseliyor, bakışlarımı çağırıyor. Durmadan beni çağırıyor, varoluş gibi, “gel!” diyor. ve "bekle!" ve zar zor başladı, adımlarını takip ediyor. Sadece bir ışık huzmesi sarıyor çan kulesini – tüm gölgeleri bilen ışık… İçimdeki muazzam, iskelet kollarını sallayarak dans ediyor ve sonsuzluğu bir araya getiriyor.

Oradayım, hareketsiz, gözlerim gecenin derinliklerinde açık. Ay gibi gözlerim uykunun damlarını kucaklıyor, kiremitleri ıslatıyor, her deliğe sızıyor ve suların akışını takip ederek yere süzülüyor. Her varlığın ve her şeyin gecesini bilen diyar, tutkulu aşıkların, aynaya bakan uyuyan kadınların, ölmekte olan hastaların, katillerin ve kurbanların gecelerini bilen diyar, öksüren bir kedinin yüreğini kazdığı diyar. son Dakika...

Bazen bir söz, bir kasırga gibi, birini yakalar, onu gökle yer arasına, yaşamla ölüm arasına fırlatır. Dünyayı alt üst eder, dünü yarına karıştırır, her şeyi değiştirir ve ayırır, sonra tekrar bir araya getirir.

Sonra aniden onları terk etmek, kendilerinin dışında, dışında. İşte o kelimelerden biri: gece. Gece, kutsal, sonsuz, gizemle dolu. Renkler, görüntüler, ışınlar, dalgalar, kırık cam gibi parıldayan karanlık.

Bir çatı penceresinin arkasında hareketsiz, geceleri şehri izliyorum. Hareketli, titreyen, soğuk boncuklarla donanmış bir dünya uzanıyor gözlerimin önünde, sonsuza kadar... Kırılmış, parçalanmış, ufalanmış. Birbirinden habersiz, geceleri sessizce yanan ve daha sonra başka bir realitede dönüşen, çözülen, bozulan binlerce dünya, yine mükemmel olmayan bir realiteyle çiftleşir. Binalar derin mezarlar gibi ışıktan kaçanları gizler. Hayallerinin peşinden gitmek için değil, unutulmak adına hayattan kaçanlar... Ama hepimiz, hepimiz, kör hayaletler gibi görünmez zincirlerle bağlıyız, gecenin labirentine musallat oluyoruz.

Burada, bir pencere bölmesine dönük, dünyanın kenarında bekliyorum. İçindeki yerime çivilenmiş, kendi kaderime çivilenmiş. Etrafı duvarlarla, uykuyla, sembollerle, sessizlikle... Ben o ana, kelime kelime sulandırarak bağlandığım o sonsuzluğu rahatlıkla "gece" diye adlandırıyorum... Bir bakış, kendimden koparacağım bir bakış bekliyorum. kendimi eksiksiz, görünür ve tamamlanmış bir varoluşa teslim etmek için gölgeler. Dolma kalemimi mürekkeple doldurduğum gibi kendimi "dolduruyorum". İmgelerden, kelimelerden, yaşananlardan ve

olmayanlardan, tamamlanmış ve tamamlanmamışlardan… “Ben” diyen her şeyden… Çürüyen, çoğalan, kırık cam gibi saçılan tüm “ben”lerden, ve gün ışığını görmeden ıstırap çeken yüreğimde, ertesi gün, nice yarınlar yaşayabilecek bir "ben" yaratırım... Sabırla, karanlığa bakmanın, düşlerin, unutulmanın, iyileştirdiğim yaraların, açılan kabukların... Şehrin bütün sözlerini koro halinde yutan bir çoban flütünün türküsü gibi, kaderimi arayarak varoluş penceresinde duruyorum. Karanlıktan kopuk anlardan, amansız zamandan, bir camın yansımasındaki sıkıntılı görüntülerin iç içe geçmesinden, bir balıkçının çizgileri gibi iç içe geçmiş hikayelerden, ışığın şaşırttığı hayaletlerden oluşacak...

Başka bir sabah, Araf'ın sonsuzluğunun bana başka bir sabah bahşetmesi için dua ediyorum. Gece benim için parçalara ayrılmış bir dünya yarattı, özellikle de gölgelere hasta bakışlarım için. Titreyen, parlayan, gerçek dışı, kısacık. Dünyayı silen bir dünya. Aramızda bir cam levha, ince ve çatlaklarla dolu, kırılgan ama yine de elmas kadar sert, taş kadar eski. Resmimin enkazı ile lekelendi. Bu yüzden bekliyorum, kendi nefesimin sisin içinde kaybolduğu bir figürle karşı karşıyayım ve onun önünde, geçirgen bir şekilde, “gel!” diyen çığlığa kendimi açıyorum, boğazımı boğan bir düğüm gibi varoluş… gerçek olmayan sözcüklerin parıldamasında ve tüm "ben"imin dağılmış

parçalarında, nasıl doğacağını bilmediği için ölmek isteyen dünyalar çöplüğünde...

Döndüğünde, gece beni burada, beni bıraktığı yerde, ben kıpırdamadan bulacak. Ufukta şafak ülkesi bekler, gerçekte hiçbirimizi çağırmasa da bekler. Onu bekleyenin biz olduğumuzu bilmeden beklemekle yetiniyor.

Hiçbir şey olduğu gibi değil, cehalet saatinde… Yankılar sesini kaybeder, sesler o zamana bozulur, sonra, karanlık imtihanından sonra yeniden bir araya gelir; dev gölgeler denizi nesneleri kaplar, yansımalar kaybolur. Gökyüzü yıldızlarını suya atar, sular kıyıya boş kabuklar bırakır. Son bir tutkulu kucaklamada, arkasını dönmeden, soru yanıtla evlenir, yarından önceki gün, düşle gerçek... Dualar biter, sessizce mırıldanır, ninniler, gözyaşları, ağıtlar solar, ışık. kaldırımları aydınlatan dışarı çıktı. Issız yollarda rüzgar sadece toz bulur; çanlar ve minareler, gecenin yakıcı soğuğunda erkeklerin nefesiyle ısınmayı bekler. Parmak uçlarında yağmur damları bırakır, melekler, kediler ve hırsızlar birer birer gider. Gecenin çocukları ve sokakların insanları nihayet toprak gibi donmuş iki parke taşı arasında uykuya dalarlar. Ölülerin kabusları, yaşayanların rüyalarına karışır, tanrıların yarın yine onlara vaatlerde bulunmalarını umarlar... Muazzam bir karanlıkla örülmüş bu dünyada, biri bir

veda mektubunun zarfını kapatır, korkuyla bakar bir bebek. "dünya" denen bu ışık, kana bulanmış, çırılçıplak, gecenin bütün şafaklarını bir çığlık içinde emiyor; bir dal sessizce çiçek açar, dudaklar birine son bir kez dokunur, kalplere savurganca fısıldıyor şafaktan önce unutulacak yeminler, yalnız bir yıldız kaybolur, kaybolur, rüzgarda bir mum alevi gibi söner, vahşice kesintiye uğramış bir hayat gibi, yapraklar çiy ile kaplanır, göz yaşları kirpiklere düğümlenir, ağız kenarının yumru bıraktığı yerde, bir yerde ameliyathaneler ve iskeleler çalışır, sonra aynı anda göbek bağını yeni kesen doktor ve işini bitiren cellat ikisi de ellerini yıkar, henüz doğmamış çocuğun uykusunda siyah kan fışkırır ve onu ölüm arzusuyla önceden doldurarak kaderini ortaya koyar. Bir anahtar bir kilidi açar, bir kapı açılır, sonra kapanır, çöp kamyonları şehri atıklarından temizler, kapıların önünde tanınmaz haldeki çürük meyve kalıntıları yığılır, zehirli köpekler ölür ve gözleri oyulmuş kelimeler, dilleri kesilmiş, süt şişeleri gibi götürülmeyi, kurşun kovanları idam mangalarının ayaklarında yerde yuvarlanarak, eller yapışkan ellerin sahip oldukları hamuru teslim ettiği saatte deliklere saklanmak için utanç içinde koşarak bekliyorlar. sadece ateşe yoğrulur ve toprak her şeyi emer, kanı, sırları, kabusları, kemikleri, ölüleri; yağmur yeniden yağmaya başlar. Gürültülü bir şekilde istasyona giren

bir tren sessizliği yırtıyor... Karanlık ve muhteşem uykusunda şehir bekliyor, unutuyor, düşler, kıpır kıpır. Yeni bir hayata hazırlanır gibi kendini hazırlar, üzerine bir çamur tufanı gibi düşen geceye hazırlanır, güçlü, ölümcül, kaçınılmaz. Parçalarını tekrar birleştirir, kabuğunu yeniden kurar, gözlerini bilinmeyene açabilmek için gücünü toplar ve bir nefeste bu yeni dünyanın dolup taşan enginliğini içinize çeker.

Kırmızıdan daha kırmızı bir el parmaklarını ufka doğru uzatır, tek bir hareketle hiçbir gücün kaldırmayı başaramadığı siyah lahitin kapağını ters çevirir ve el açılır, açılır, parmaklarının arasından bir alev kemeri fırlar, hala açılan, içi boşlaşan, derinleşen, altın ve leylak rengi ağlarla dolu bir ağ gibi bütün denizi saran binici ekinin darbelerinin bıraktığı yarık yara... Düşlerden örülmüş yeni bir gün. Şehrin üzerinde çatılardan süzülen bir güvercin dönüyor ve geç kalmaktan korkarcasına kanat çırpıyor karşı kıyıya, gecenin gündüzle buluştuğu sınıra doğru... Gagasında ülkenin bir zeytin dalı taşıyor. kimin adı gelecek.

Nergis Maskeleri

1. Her şey bir şakayla başladı. Bir keresinde beni güldüren bir soruya verdiğim yarı ciddi cevapla: Kitaplarınızda kendinizden bahseder misiniz? Evet, kendimi bulduğumda.

"Hiçbir şey kendinde değildir, biz besteleriz, biz üretiriz, biz icat ederiz" diyordu kitaplar. Kendi adıma, şunu söyleyerek başlardım: Ben kendimin hikayesiyim.

2. Bir kişinin icat ettiği "benlik", bir hezeyanın, bir duvardaki uçsuz bucaksız gölgenin, yankıların ve yansımaların, sessizliklerin arayışının ürünüdür… Ölümlü bir bedenin yalnızlığının.

3. Kendinden bahsetmek… Bu, insanın yalnızlığının derinliklerinde gömülü olan bu "ben"i ortaya çıkarmak umuduyla son olarak yaptığı, kendini inandırıcı bir gevezelik değil midir? Bir masumiyet kaybı, ertelenmiş bir intihar, dünyaya bir meydan okuma - senin

gerçekliğin benimkine karşı mı? Bir kurtuluş mu, yoksa tam tersine en eski hapishanemiz mi?

Sözlerle oluşturduğum boş mezara yönelttiğim soru bu.

4. İşler şöyle başladı: "Kendinden" bahseden, kendi hayatını, ölümünü anlatan bir kadın hakkında yazmaya başladığımda... Henüz bir adı yoktu, belki de maskeli yüzüydü. herkesin adına konuşan bir yazar. Karakterli, cinsel, ölümlü. Onun için cinsel açıdan belirsiz, hermafrodit bir dil icat etmem gerektiğini hissettim. Ayrıca unutma, hatırlama, ölümlü olduğunu hatırlama yeteneğine ihtiyacı vardı ki kendinden bahsetmeye devam edebilsin, hikayesini anlatabilsin... Adını bulduğum andan itibaren, hikayesi şöyle olacaktı. yazılı...

5. İlk isim bana tesadüfen açıklandı. Neden, yaşadığım ve içimde yaşayan onca şehir arasında, öldüğüm ve içimde ölen onca şehir arasında neden Rio de Janeiro'yu seçtim? Uçurumların, kartalların ve leşlerin şehriydi, hayatın suretinde benim kadar yaralı, sefaletinde ve zenginliğinde “İnsan”ı andıran bir şehirdi.

Hindu bilgeliğinde, İnsan sayısı ne sıfır ne de bir, ikidir.

Eski Mısır'da “İkililiğin Gizemi”nden söz ederiz.

Rio de Janus: Biri geleceğe, diğeri geçmişe dönük iki yüzü olan tanrının nehri. Çığlıklar, kör noktalar,

alametler, Ölüler diyarı, ormanın ve gecenin çağrısı, kaosun zaferi ile dolu, zamansal ve coğrafi bir labirent.

Kendinizi aramak için ormana girerseniz, kendinizi bulacaksınız. Ama dışarı çıkmak için bulduklarını bırakman gerekecek.

6. Kahramanımın adını buldum, daha doğrusu ona gelen kadındı: Özgür [2]. Özgür de kendi hikayesinin, kaderinin, gölgesinin peşinden koştu, durmadan her işareti yorumladı, kelimelere anlam verdi, isimlere anlamlar yükledi, tekrar tekrar yazdı, sildi, yeniden yazdı.

7. Edebi zorunluluktan ve rolün gerçekliğinden dolayı samimi, kişisel bir gerçeğe sahip olması gerekiyordu. Oysa bir anda ikiye bölünecek, hem özne hem nesne olacak, zar zor yaratılacak ve şimdiden bir "ikili"ye dönüşecek olan Özgür, Ö'nün izini sürüyor. Ta ki giyilemeyecek kadar ağır olan bu maske ikisini de aşağı çekene kadar...

8. Osiris Tapınağı'ndaki bir yazıtta, "Olan ve olacak olan her şey benim ve bugüne kadar hiçbir ölümlü beni maskesiz görmedi" diyor. Dionysos gibi Osiris de ölüm ve diriliş tanrısıdır. Dionysos da her zaman bir maske takar, bazen bir erkek kılığında, bazen bir kadın kılığında belirir, o deli tanrıdır, her zaman ölür ve diriltir. Çifte tanrısallık, bu nedenle, Orpheus'un yanı sıra...

9. Özgür neden öldü? Daha doğrusu burada kim ölüyor? Ölüm anını benzer terimlerle çağrıştırıyor olmanız bir hiç mi? Yoksa kendi ölümünü anlatarak kendini özgürleştirme hayali mi? Bu cümleleri yazan ölümün hangi tarafında?

Sadece kendimi bu soruların yankılandığı boşluğa yerleştirdiğimi biliyorum. Özgür'ün tüm Orpheus'lar gibi arkasını döndüğü an, kendi hikayesini tamamladığı, bireysellik kavramının içine kapandığı, şokta olduğu, ölümlü olduğunun farkına vardığı andır. O andan itibaren Özgür "özgür" olur olmaz çok eski bir mite konu olur, çünkü kendi olmak ölmek demektir. "Benzersiz" olmamız, yani mükemmel, değiştirilemez ve devredilemez biçimiyle kendi tarihimizi ancak ölerek elde ederiz.

Bu nedenle yazmak, ölümle yüzleşmek için her zaman bir maske takmak zorunda kalmaktır.

10. Mutlak birlik ânı, mutlak ayrılık ânıdır. Ötekiyle birleştiğim an, ölümün yaşamla, geçmişin gelecekle, kahramanın yazarla, gerçekliğin kurguyla, bakışın imgeyle birleştiği an: yalnızca sonsuzluğu kırabilecek bir eksiklik.

11. Ve aşk? Ölüm bilinciyle ortaya çıkan bu aşk kime veya neye göredir? Kendi müziğinizde, yaratılışınızda, imajınızda? Öteki'ndeki Sen mi, yoksa Öteki'nin kendisi mi?

Kendinden bahsetmek için önce dünyaya anlatmalısın. Anlattığımızda bizi silen bu dünya... Aslında kendinden bahsetmek için önce dünyadan çıkmak gerek. Bu şaşkınlığın isimlerinden biri de “aşk”tır.

12. Ama o zaman neden yazıyorsun?

Ortadan kaybolmayı kabul ediyorum ama iz bırakmadan?

Nehrin üzerine eğiliyorsun, gözlerin dipsiz karanlığa bakıyor, böylece cam göz kapakların kendi üzerine kapanıyor. Maskeni çıkardığında sular, sonsuzluğun soğuk ve gizemli kapısını aralıyor ve ben, şimdi biliyorum ki o zaman, yani senin yok oluşun senin için bir çiçek ismine dönüştü. Basit bir çiçek ismi... Dilerseniz “her şey” de diyebilirsiniz; kaybettiğin her şey.

13. Sen kimsin?

Ben senin içinde konuşan yankıyım. Ben kelimelerle ifade edilemeyen Sen'im, cevap vermeyen sessizlik... Ve bugüne kadar hiçbir ölümlü beni maskesiz görmedi.

2 . *Özgür* , Türkçe'de "özgür" demektir. *(N.d.T.)*

veda mektupları

Nisan 2003

Hayatında bir kez, sadece bir kez, o susuzluğun boğazını yaktığını, o susuzluğun nefesini kestiğini hissettiysen, kalkmaya çalışırken bacaklarının altından çekildiğini hiç hissettiysen ve ayağa kalkarken Kırık cam gibi ufalanmış beden, “Kal!” diye haykırmak istedin… Diğerinin senden uzaklaştığını görünce, o sözü haykırmayı başardın, tek doğru kelime… Ölüyü geri getiren mucizevi çığlığı aradıysan, o zaman beni anlayacaksın Bu sayfalarda yazılan her şeyi anlayacaksınız…

Orada oturuyorum, gecenin çölünde, büyük beyaz sayfalarla karşı karşıyayım. Bu sessiz saatte hayatın kapılarının açılıp hemen kapandığını duyuyorum… Sürekli çarptığını duyuyorum… “Çok geç!” kapıları çarparak söyleyin veya: “Çok erken!” Hangi yol beni

yaşamdan buraya, sözcüklerin ölümü çağrıştırdığı bu yerlere götürdü?

(Neden yazıyoruz? Kaybolduğumuz için, kelimelere inanmaya alıştığımız için, ne kendimizle ne de geçmişle yüzleşemeyeceğimiz ve bilmediğimiz için, bir geçmişin anısına yas tutabilmek için. bir gün içimizde olan ve şimdi giden kişi, son sürat kaçan dünyanın peşinden koşmak, içimizdeki bu boşluğu geri vermek için yazıyoruz…)

Her iz hayattan biraz daha uzaklaşıyor. Yollar yolları, duvarlar duvarları takip eder… Ölüler ölüler, acıyla kapanan gözlerini açanlar. Gölgeler gibi, gündüzden geceye, geceden gündüze, geceyi geçireceğimiz hayallerin peşinde sürükleniyoruz... Bana gelince, orada, gecenin şaşkınlığında, sınırların ve hayallerin ötesinde sıkışıp kaldım. Yazıyorum. İçimde beni asla terk etmeyecek, yok olmayacak bir varlığın olduğuna inanmaya devam edebilmek için yazıyorum. Varoluşun gediklerini kapatmak için kelimelerden duvarlar örüyorum. Ama artık dünyanın karanlığını taştan nasıl ayırt edeceğimi bilmiyorum.

Bu karanlık saatte kendimle yüz yüze, hareketsiz, yalnız oturuyorum. Baş geriye eğik. Uykuda olduğu gibi derin nefes alıyorum. Tek başına kelimelere gece bir geçit sunar. Karanlığa karışmış kelimelere. Ama bunlardan hangisi bana zaman kazandırabilir? gözlerimi açıyorum. Beyaz tavan, soğuk, sağır, bana

bakıyor, bana bakıyor ve sessizliğinde söylenebilecek her şeyi anlatıyor. Bir müzisyenin bir parçanın ortasında çalmayı bırakması veya bir ağacın devrilmek üzere olması gibi, ani bir ürkütücü sessizliğin sizi ezdiği anlar vardır, bilirsiniz. Bu öyle bir an ki. Dünyanın beklediği yerde, nefesini tutarak... Belki o da gözlerini açtı ve birdenbire dehşet içinde dondu, sanki bir uçurumun kenarında ya da bir aynanın önünde... İşte yaşadığımız korkunç sessizlik. geçtik ve geri dönüyoruz. Zaman herkesi ve her şeyi susturacak. Sessizlik dediğimiz şey, ölülerin nabzının atmasıdır. Sessizliğe karşı avuç dolusu kelime fırlatıyorum ve her biri bir yol, bir şarkı, bir ayna, parmaklarım harfleri yakalıyor, gölgeleri, ışığı yoğuruyor. Çıplak, çamura dikilmiş kelimeler beni ölülerimin gözünden izliyor. Yoksa dünyanın gördüğü ve beklediği ben miyim?

İşte son saat, rüzgarın ve ölülerin saati... Şimdi nehir yukarı akıyor, dün yaşayanları bu güne getiriyor, yaşayanları ve yaşayacakları yan yana fırlatıyor, hepimizi yığıyor. Bir an için üzgünüm… Keşke birbirimize bu kadar yakın olabilsek, konuşabilsek. Belki o zaman sormaya cesaret edebilirim: Hayata giden yol nerede? Bir tane olmalı, var olmalı, çünkü hayattan bugüne kadar geldim...

Kelimeler birbiri ardına düşer, beyaz çölde geriye düşer, sessizliğe yenik düşer ve ölümü inkar etmek sona erer. Şimdi insanın karanlığı toprağın

karanlığından ayırt edilemez, parmaklarım amansızca çamur ve gölge yoğuruyor, harflerin kanı şeffaflaşıyor, başım dönüyor. Kağıt üzerindeki ürkütücü dublörüm çıplak ve kirli görünüyor. Mektuplar, hepsi sahte. Kurtuluş hangi haykırıştan gelebilir? Hangi çağrı beni durduracak, beni, sen, o, o, bizi açık pencereden kim uzaklaştıracak?

durdu! Git, uzan ve uyu! Uyu ve uyan! Güneş nasıl olsa doğacak, her zaman bir idam mangası kadar dakik doğar. Nesnelerin yüzeyi renklerle renklenecek, ancak yüzünüz beyaz kalacak, tamamen beyaz. Çocukluğunuz kuşlarla aynı anda uyanacak. Bir cevap gibi, ışık seni bulmaya gelecek. Size nefes, geniş ve taze bir nefes verecektir. Ve sen yüzünü gün ışığından koruyarak bu mektubu yırtacaksın, anlayacaksın bu nefesin dünyanın kendisi olduğunu. Kelimeler: kim bir adım, kim bir göz, hepsi bu ve başka bir şey değil. Ve hayata giden yolu, kendi kendine bulacaksın, tıpkı kör bir adamın yavaş yavaş, el yordamıyla, alışkanlıkla evinin yolunu bulması gibi… Genellikle her şeyden önce.

Uzak dur o pencereden! Git, uzan ve uyu! Uyu ve uyan dostum! Kelimelerin mucizesi, söylenememeleridir. Bir bebeğin doğmasını beklediğimiz için ertesi gece hala bizi bekliyor.

7 Aralık 1990

Çıplak ve çorak Ölüm Dağı'nın tepesinden aşağıda güneşin batışını izliyorum ve alacakaranlık vadiyi olduğundan daha güzel ve daha derin gösteriyor. Yani, görüyorsun, seninle hayat hakkında konuşmaya çalıştığım bir Redskin gibi. Şüphesiz bıyıklarınızın altından gülüyorsunuz ve kendinize bununla bile edebiyat yapmayı başarırsam o zaman… ama şunu bilin ki gerçeklik dayanabileceğim en son şey olduğunu söylüyorsunuz.

Sana ölümünün nasıl olduğunu söyleyebilirdim ama söylemeyeceğim. Ne And dağlarını ne de Redskins'i bir daha göremeyeceğimi, İstanbul'da Çamlıca tepesine bir daha asla gitmeyeceğimi ve bu hayatın daha nelerden mahrum kalacağını bilmek içimi dehşete düşürmeye yeter. ben! Ama benim için yaşamak her şeyden önce görmediğim yerlerin, okumadığım

kitapların, yaratmadığım kelimelerin, aklımda kalan cümlelerin pişmanlığı, dilimin ucu. Ve ölüm, aşina olduğu o mesafede olduğu için üzerimde güçlü bir büyü yaptı; yine de yazarların ve peygamberlerin bize öğrettiklerinin aksine onda büyük, kutsal veya gizemli bir şey yoktur. Ben de bunun bir geçit olduğuna inanmıyorum.

Bir keresinde bana, beş altı yaşındayken bahçende ölü bir kedi bulduğunu ve onun buzlu gözlerinin boş bakışında ölümün yansımasını gördüğünü söylemiştin. Anneni almak için koştun, değil mi? Ama ne yazık ki, seni elinden tutup ölüler diyarına götüren bu anne, bendim. Ve tek çocuğumuz. Bu nedenle, kaderin, haksız ve acımasızca taşımanı istediği bu ağırlık, cesedimle hayatın ağır olacak. Hafızam, köpeklerin zaman zaman gelip kemirmek için bir köşeye sakladığı kemikler gibi hafızanda kalacak. Bir şeyleri değiştirecek gücüm olsaydı, inan bana onları değiştirirdim. Ve eğer birimizi kurtarma şansım olsaydı, inan bana seni kurtarırdım. Belki de gerçek bir Kızılderili gibi atımı dağlara götürmeliyim ve orada, gözden uzak bir mağarada tek başıma ölmeliyim.

Ama siz, her şeye rağmen, bu şekilde duymayı başarana kadar hayatı "mucizevi güzelliğin bir şarkısı" olarak dinlemeyi öğreniyorsunuz.

Son cümlem hayatla ilgili olmalı. Hayat bir sigaranın ilk nefesi gibidir. Daha iyi söyleyemezdim, sanırım. Son cümle olmayacak.

NOT : beni yalnız bırakma lütfen. Çok zor da olsa imkansız da olsa sonuna kadar yanımda kal yalvarırım. Bu benim son dileğim. Hepiniz beni ölümümle yalnız bırakalı haftalar oldu, hepiniz bencilce, kendiniz için kaçtınız. Banyoya kilitli ağlamasına engel olamayan annem, kolları bisküvi ve ilaçla eve gelen, ancak on dakika sonra kaçmak için gelen babam, beni acıyan gözlerle muayene eden doktor. Ve orada olmayan sen. Tekrar konuşmalıyız, yağmur ve güzel hava hakkında bile, önemli değil, son bir kez konuşmamız gerekiyor.

1990, yaz başı

Bu gece yağmur yağıyor, bir Haziran ayı için alışılmadık bir yağmur. O kadar zayıftı ki, birkaç gök gürültüsü olmasaydı, yağmurun yağdığını bile fark edemezdim. Her damla, düşüşünün duraksaması içinde askıya alınmış gibi görünür, her damla kişisel olarak özür diler. Bana mutsuz olduğumu ve özür dilemenin bana bağlı olduğunu fısıldıyor gibiler. Ve yazıyorum. Yalnızım. Ancak yağmur bu akşam ruh halimi pek etkilemiyor çünkü ağlamıyorum.

Bu gece gidiyorum. Gitmek ne korkunç bir kelime. Elveda demek, gitmek, vazgeçmek, vazgeçmek, ayrılmak… Tek bir veda bir ömür sürer. Binlerce kırık istiridye kabuğundan oluşan bir yolda, olmayan bir inciyi arayan birinin izinde yürüyormuş gibi hissediyorum. Birinin aşkını kaybetmek, bilirim,

yokuştan aşağı atılmaktır, acıyla varılan bir zirvenin tepesinden.

Onlarla ilgilenmeye başlayınca yaralarım kanamaya başladı; ancak onlar zaten oradaydılar. Yaralara ihtiyacım var, eski acıları geri getirseler bile onlara ihtiyacım var. Çünkü zamanın geçmesine, bende iz bırakmadan geçmesine dayanamıyorum. Ancak ortaya çıktığı anda, her yara izi, ona neden olan yaralanmadan bağımsız olarak başkalaşır ve gerçek dışı hale gelir. (Örümcek gibi kendi gözyaşlarımla hayatımın ağını örüyorum.)

Sana gelince, yaralarıma bile dokunmadığını çok iyi biliyorum, geçerken bir anlığına onlara baktın. Okuduğu kitaptan burnunu kaldıran ve kendisini çağıran sese cevap veren biri gibi: "Ne?"

Acı çekmenin sınırları olduğuna inanıyor musunuz? Bu durumda, muhtemelen bu yağmurun son olduğunu da hayal edeceksiniz.

Bir zamanlar senin bana verdiğin ve benim titremeden, korkmadan ve sonsuza dek sürecekmiş gibi aldığım sevgi, ona hayran olmak isteyen bir çocuğun elinde mucizevi bir kar tanesi gibi eriyip gitti. Geriye sadece önemsiz bir ıslaklık hissi kalıyor. Aşktan sonra çarşaflar ne kadar da ıslanmış, gözü şaşırtmayan, kolay kolay bırakılan bir rutubetle; yalnızlıktan ilham alan bir ayrıntıdan başka bir şey değil.

Parmaklarımın arasında akan suyu hissetmek için tarif edilemez bir acı hissediyorum. Nostaljiden bahsetmiyorum, hayır, dün hiçbir zaman bugünden daha mutlu olmadı ve onun olup olmadığını hiç merak etmedim. Zamanın amansız akışının ve “an”ın geçmişe yorulmadan dönüşmesinin üzerimde bıraktığı derin ıstıraptan bahsediyorum. Hiç durmama izin verilmeden, asla kıyıyı keşfetmeden, hiçbir şeye ikinci kez bakmadan büyük bir nehir boyunca yürüyormuşum gibi hissediyorum. Bana gelecek korkusu ya da hepimizin bildiği o eski hastalıklı ıstırap olduğunu söyleyeceksin. Ama bence hayır; çünkü herkes gibi ben de yolumuzun kaçınılmaz olarak ölüme götürdüğünü unutabiliyorum. Hayır, sanki hiç yaşanmamış gibi birbiri ardına yok olduğunu gördüğümüz o anların basit hüznünden bahsediyorum. Belki de bu yüzden bu kadar çok ize, yara izine, kanıta ihtiyacım var. Ve belki de gerçek ölümler…

Bazen bir rüyadan uyanır gibi hayattan uyanmayı umuyorum ama inan bana, bahsettiğim şey ölmek değil.

Ölüm çok gürültülü. Sadece gülüşünü duydum. Kıyafetlerimi birbiri ardına çıkarıyorum, sonra seninkini, çıplak olana kadar, yavaşça; sonra saçımı, sonra seninkini kestim ve onları küçük cesetler gibi siyah, tahta bir tabutun üzerine yerleştirdim.

Büyüleyici müzik bu ritüele eşlik eder. Hızlanan bir ritim; marimbalar, vibrafonlar, gonglar, yarı dolu kristal bardaklara çarpan ince bagetler… Sonra bir istiridye kabuğu oluyorum, patlıyorum. Her gece, her zaman, her gece… Böylece şafakta kanımı boğmamak için alacakaranlığı görmeyecek bir hilal şeklinde yeniden doğuyorum – Derileri-Kırmızıları onların bittiğine inandıkları bu kan. Her gece anne oluyorum ve ölüyorum.

Giderken elimden gelen tek teselli: Taşların hareketsizliği.

11 Eylül 2000

Beklenmedik bir şey oldu. Kendime verilmiş bir mola gibi son anda kararlaştırılan bir yolculuk uzadı, gerçi burada daha fazla iç huzuru bulamamıştım. Doğruyu söylemek gerekirse, kişisel ormanımdan çok uzakta olan bu kuzey topraklarının ruhuyla hiç anlaşamadım…

Ama bu hafta anlatmak istediğim bir şey oldu. O gün, korkunç bir ruh halindeydim. Kendimi hasta, yalnız, yabancı, bu zengin, temiz ve düzenli ülkeye küskün hissettim… İnsanların mutlak bencilliği sizi iğrendirdiği anda, "yabancı ülkeye" suçlamak her zaman teselli edicidir. Ayaklarımı bir süpermarketin raflarında sürükleyerek dolaştım, meyve ve sebze arayarak, sürekli korku içinde -göç yıllarımdan on kat artan korku - yanlış bir adım atmaktan: ekmeği elimle almak, şişeleri devirmek, yanlış almak. çizgi vb. O gün,

bu yanlış adımların ardından gelen aşağılayıcı kınamaları hatırladığım için, bilerek Ortadoğu'ya benzeyen bir kızın sandığını seçtim. Uzun kahverengi saçlar, gülümseyen küçük bir yüz. Yüzyıllardır peçe takmak zorunda kalan kadınlara has o derin, melankolik bakışa sahipti. Türk de olabilirdi.

Önümdeki yaşlı beyefendi, bana neden olduğunu bilmediğim kötü bir bakış attı. Belki alışverişlerimi birdenbire taşıma bandına bıraktım ya da yabancıları sevmiyordu ya da belki korku kokusu kokan sadece köpekler değildi. Sıra bana geldiğinde rahatlamış, sakin ve işbirlikçi hissettim. Arkamdaki insanlardan değerli zamanlarının bir saniyeden fazlasını çalmamak için elimden geleni yaptım. Bir gözümle fatura miktarını izlerken, diğer elimle de içinden çıkarmam gereken parayı hazırlamaya çalışırken, bir sihirbaz hızıyla kutu ve şişeleri torbalara doldurdum. cüzdanım. Teneke kutular devrilmekle tehdit etti, meyve dolu çantalar düşmekle tehdit etti, üzerimdeki yağmurluk yere yağdı. Sonunda denge düzeldiğinde, durum düzeldiğinde, aklıma bir şey geldi: “Ben de... sigara da alacağım…” Kasiyer bana istediğim markadan bir paket verdi ve fişi isteyip istemediğimi sordu. “Evet”, sanki reddetmek ciddi bir hataymış gibi varsayılan olarak yanıtladım. Fişi çıkardı ve üzerine bir şeyler yazmaya başladı. Boğazımda bir düğüm vardı. Bir sorun mu vardı?

Bileti aldım ve okumak için kapıda olmayı bekledim. İngilizce olarak “Sana güzel bir gün ve güzel bir yaz diliyorum” yazıyordu. Ve yanına çekilmiş, gülümseyen bir güneş. Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama… Yıllardır gülümsemediğim gibi gülümsedim, mutluluktan ışıl ışıl parıldayan bir gülümseme; Aynı saniyede gözyaşlarına boğuldum. Eve gitmeden önce fişi öptüm ve cüzdanıma koydum, evet, belki dans ediyordum.

Hayatın çatışma ve pazarlıktan ibaret olmadığına gerçekten inandığım ender anlardan birini yaşıyordum. Bir an için kalbimde aşk canlanıyor, taş döşemede büyüyen o narin çiçekler gibi. Ve bu durumda, aşk söz konusu olduğunda, dünyadaki tüm büyük düşünürlerin ve büyük kafaların bu konuda ne söylediği umurumda değildi. Ayrıca, bir insanın bazen hiçbir karşılık beklemeden vermeyi hissettiği bu çıkarsız arzu hakkında bir şey söyleyebilmişler miydi, insan kalbini hiç incelediklerini farz edersem, bilmiyordum. Daha sonra, yazının boş bir yanı olduğunu, yalnızca "yüceltmeyi" ve "narsisizmi" ifade eden tüm bu vurguyu düşündükten sonra, en güzel, en kutsal olanı düşündüm: paylaşma arzusu, çıkar gözetmeyen cömertlik.

Ve yeni keşfettiğim açık sözlülüğüme gülümseyerek, bu kısa ömürlü yaratıcılığa gülümseyerek ıslık çalarak yazmaya başladım.

Eylül 2001

Bir zamanlar masumdum. Bir yalan beni öfkelendirmişti. Bana söylendiği gibi üç ya da dört yaşında olmalıyım. Dünyanın benim için elimde bir hamur parçası gibi olduğu, her gün ona yeni bir şekil vermemi beklediği, okumanın ve yazmanın hala bir olduğu son yıl olmalı. Öğle yemeğinden sonra bir kitap aldım ve ciddi, ciddi, aniden önemli bir tonda "okudum". (Bir gün karşılaşırsak, hafızamda sadece kokusu ve çok büyük sayfalarının titremesi olan bu kitabı tanıyabileceğimi sanmıyorum; ona gelince, kesinlikle beni tanımayacaktır.) Genelde akşamları okumayı bitirirdim. Ve sonra... Gece çöküyordu, odam seslerle doldu. Yetim oyuncakların üşüdüğü bu saatte kitap bana daha zengin, daha gerçek bir hikayeyle geldi.

O zamanlar dünya, sürekli yoğrulması, kalınlaştırılması, renklerle süslenmesi gereken ama çok çabuk sertleşen bir hamur yığınıydı. Yavaş yavaş o da benim gibi olmaya başladı. Gün geçtikçe daha sessiz, suskun. Beni aramayı reddettiğinde, ona meydan okumak, ona adıyla hitap etmek bana düştü. O zamanlar masumdum, çünkü zaten acı çekiyorsam, henüz bir suçlu aramıyordum.

Annemle babamın suç ortaklığıyla bir yıl süren bu "okuma yazma"ya birdenbire son veren anneannem oldu: "Yalan söylüyorsun! Okumayı bilmiyorsun. Biliyorsan o halde al bu kitabı al ve bana yazılanları oku!"

Bir gün küçük bir kız hikayesini bitirmek için sakarca tuttuğu kalemle bir kuş çizdi. Bu kuş hiçbir kuşa benzemiyordu, doğası gereği uçmak olduğu için kanatları bile yoktu. Ve onun gözlerinde olduğu gibi, kendininkini keşfetmişti, ona adıyla seslendi: kuş. Sonra ona nefesini, etini ve kanını verdi, çocukluğunun soğuk gecelerini, ağlamalarını, annesinin gözyaşlarını... Ta ki üzerinde kalan mavi mürekkebi yırtıp uçup gidene kadar. … Sabah göğünün puslu yalnızlığına doğru uzaklaşırken, keskin nişancıların izlediği bu kuşa şimdi yürek burkan bir dua eşlik ediyor… Geriye kalan: beyaz bir çarşaf, biraz sağır, biraz kayıp. Düz, yavan, gölgesiz. İmkansız bir dönüş bekliyorum...

Hapishane duvarı için özgeçmiş

I. İşte benim hikayem. Doğumum, ölümüm ve aradaki her şey. Diğerleri arasında bir hikaye daha…

II. (2) Annem bazen uzun süre bakışlarını üzerimde bırakırdı. Aniden gözleri kuru bir nehir yatağı gibi boş göründü. O anlarda beni ele geçiren varoluşsal korkuyu hatırlıyorum.

III. (3) “Anne, ölmek ne demek?”

IV. (4) Bir gün küçük bir kız bir kalem aldı ve bir kuş çizdi. Başka hiçbir kuşa benzemiyordu, kanatları bile yoktu. Uçmak onun doğasında vardı: bir KUŞ .

X. (5) Ne zaman döneceksin? BU SORUYU SORMA!

XI. (6) Gökyüzü yağmur bulutlarıyla kaplı ve gece erken düşüyor çocukluğuma...

XII. (7) Bazen doğumu ağlamasıyla böyle hatırlıyorum… Ve o ağlamayı nasıl içtim…

XIII. (8) Gece, yarım ay, kül rengi yağmur. Bedenim çok küçük, rüzgarın savurduğu yollar, ayak sesleri, gece ormanına doğru.

XIV. (9) Hala derinin altından çıkmış bir kemik gibiyim. Ağır bir damla, karanlık, gece kadar kalın: Yoluma devam ediyorum, gözlerim ağlamayı reddeden bir yağmurla dolu.

XX. (10) Belki başka bir dünyada, bu çamurlu gözyaşlarından, bu korkudan ve bu hayallerden oluşan öbür dünyada acım söylenebilir... Her şeyin başladığı ve her şeyin biteceği bir dünya.

XXI. (11) Orada, gece ormanında ağır, siyah, kalın bir damla var: oldukça KONUŞULAMAZ .

12. Çiçek açmak ne kadar zor. Uzun beyaz bir mevsimin ortasında, göz alabildiğine yalnızlıkta, başkalarının sözleri arasında... Baştan geç... Hep geç, hep suistimal edilmiş...

13. Doğmam için kaç kelime gerekir? Henüz hayal edilmemiş ve bana hiçbir imaj vermeyen bir gelecek için mi? Daha kaç kelime?

14. İçinde annemin kanını ve çölünü taşıyan kalbim. Çağların bıçak yaralarıyla yontulmuş, dünyada doğmuş bir kalp.

15. Defin saatinde, bir ölüye sarılır gibi sarılıyorum sana: “Beni bırakma! Lütfen beni bırakma!”

16. Yanan ağrı. İlk girişim. Kendi sesini duydun. Çığlık atıyordun. Dışarısı neredeydi? (Ama zamanı bir mahkumdan daha iyi kim bilebilir?)

17. Ve kan. Kirli kan, çünkü yüreğin derinliklerinden geldi, yabani gül kokulu kan.

18. Çoğu zaman yaralar sessizdir ama konuştuklarında sesleri ürkütücüdür. Yalan söylemeyi bilmiyorlar.

19. Bu benim hikayem mi? Bu yüzden hikayeye başlamak için bir dünyayı terk etmem gerekecekti.

20. Cennetin altında söylenecek yeni bir şey yoksa, her cümle, her dize, her hikaye binlerce kez söylendiyse, ben hangi çığlığın yankısıyım? Ne sessizliği?

21. Beni hayata yönlendirmenin bir yolu olmalı! Hayattan buraya kadar geldiğim için...

22. Sıfırdan başlayalım. Evrensel yerçekimi yasası:

$$F=G\cdot\frac{M_1\cdot M_2}{L^2}$$

Enerji her koşulda korunur, entropi sürekli artar.

23. Keşke!

24. Dışarı çıkın… Kuzey rüzgarının ilk esintisi, deniz nostaljisi kokusu gibi sizi tokatlıyor. Gecenin ölümcül yollarına, koyu kırmızıya, örümcek ağından zar zor kurtulan bir sinek gibi, yarım kekeleyen kanatların gibi açık yürüyorsun...

25. Her adımda hızlanarak, arkanızda eski benliğinizi, eski görüntüleri, kabuk bağlamış yaraları,

içi boş ve kesin cümleleri bırakarak yalnız yürüyorsunuz… “Durun!” Kalbinizi bu yuvarlak ve kare adamlarla dolu dünyada, "hatta beklemek!".

26. Ayak sesleri, sokaklar, sessizlik. Ayak sesleri. Sessizlik. Dünya beni acımasız bir kararlılıkla takip ediyor.

27. Ben yirmi yedi yaşındayım. Orta Avrupa'da bir şehrin dik sokaklarının kaldırımlarını dövüyorum. Bir gözü bandajla kaplı.

28. Cehennem yakınımdayken… Beni kim yenecek?

29. Kaos formülü oldukça basittir. Ölüm = ölüm. Hayat = hayat.

30. DUR! Uzak dur o pencereden! Git, uzan ve uyu! Uyu ve uyan dostum! Bir bebeğin doğmasını beklediğimiz için ertesi gece hala bizi bekliyor.

31. Hayata giden yolu, kendi kendine bulacaksın, kör bir adamın eve dönüş yolunu bulması gibi, yavaş yavaş, el yordamıyla, alışkanlıkla...

32. Geceleri, uzun geceler boyunca, bütün geceler boyunca kelimelerin mezarlığında yürüyorum, ölülere umutsuzca haykırıyorum: “Uyan!”

33. Size kalsa geri döner miydiniz? Ama hangi bilinmeyen gökyüzünden bahsetmek, hangi hikayeyi tamamlamak? Bitiş noktasını hangi sonsuzluğa koymalıyız?

34. Sonunda buradasın! Burada, olduğun yerde... Yeniden doğmak, dünyanın tüm çığlıklarını, tüm

yalanlarını kabul etmeye karar verdiğin bu yerde, sadece yaşamın değil ölümün de...

35. Ondan kurtulmamı bekleyen kozadan, daha iyi bir isim olmadığı için bir “ben” ortaya çıkarıyorum. Yeniden başlamaya hazırım - ama ne?

36. Bu da benim hikayem, yokluğun boşluğuna karşı çıkan bir hikaye daha... Belki bir virgül, iki uzun cümle arasında, dün ile bugün arasında...

37. Bana verilen ve verilmeyen her şeyin, kaybettiklerimin ve kaybedeceklerimin, sözlerin ve sessizliğin toplamıyım… Ve bugüne kadar kimse yüzümü MASKESİZ GÖRMEDİ. .

38. Her şeyi kaybettiğimde elimde kalan tek şey: yaşamak.

39. İki “V” , bir “İ” , bir “ R” ve bir “E” ALIN . Ve “CANLI” kelimesini oluşturdunuz . İşin sırrı, harflerin bulunduğu yerde hata yapmamak, hiçbirini düşürmemek, böylece hareketli nefesin siltleri saf ölüme dönüşmesin...

40. Her şeyimi kaybettim, elimde YAŞAMAK KALDI . Ama ben, bu uçsuz bucaksız hayatta seni nasıl bulacağım?

41. Bu benim son kağıdım. Yeniden yazmak isterim… Işık, sadece ışık… Devam et diyen, başka bir şey diyen…

42. Bütün bunlar tek bir cümleyi başarıyla yazmak için. Yeni bir günün şafağında kendi kendine fışkıran,

heybetli bir pırıltı ile dünyaya gelen ve sonunda huzur içinde batan tek bir cümle...

43. SADECE .

44. Sözün mucizesi, söylenemeyecek olmasıdır.

45. Bir ses beni buraya taşıdı. Ben de onun kadar boşum.

46. Tüm kelimelerin içindesin. Tüm kelimelerde ve hiçbirinde.

47. Nefesimi tutup yoluma devam ediyorum. Zaman içimi dolduruyor ve bir bedenim olsun diye emrediyor, hayat bu bedene sahip çıkıyor ve onun bir sesi olmasını istiyor ve bu ses dünyayı bereketine çağırıyor. (Bu ses bundan sonra "siz" diyeceğim.)

48. İşte benim hikayem, yokluğun boşluğuna atılmış ve paramparça olmuş... Geriye kalan: birkaç kan lekesi...

49. Buradayım ve hiçbir yerdeyim. Bitmemiş bir cümlenin son virgülü gibi,

Çiçek açmak ne kadar zor. Uzun beyaz bir mevsimin ortasında, günün sert ve çıplak ışığında, sessizliğin nöbetçilerinin bitmeyen mırıltısında… Ne kadar zor, bunca zaman bekledikten sonra… Yine de her şeye rağmen deniyorum. En azından denemeliyim, başka bir çözümüm yok.

Bir kez daha, sessizliğin kalbinden konuşuyorum - “Ben” diyerek kendimden bahsettiğimi düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. Konuşuyorum, her şeyi kaybetme riskini alıyorum. Sürgün, bir kez daha. Ancak şimdi, kelimelerin çorak arazisinde, tek olması şartıyla, silinenlerin, yok edilenlerin, unutulanların izini sürerek yoluma devam ediyorum. Uzun zaman önce ortadan kaybolan her şeyden...

Hayır, bu mitolojik bir yolculuk değil. Dünyanın doğuşuna kadar giden, insanlığın gençlik çağlarından dünyanın yaşlılık çağına dev adımlarla ilerlediğini gören o devasa yapıtlardan biri değil. Ne cennet tadında gözyaşları ne de cehennemden gelen küller

vaat ediyor… Efsanelerden koptuğumuzdan beri çok zaman geçti ve bana hep cehennem dediğim şeyin gerçek cehennem olmadığı söylendi. Bilmediğimi, asla bilemeyeceğimi... Cennete gelince, geceden hiç ayrılmadan kuruyan bir rüya diyelim. Bunlar başkalarının sözleri.

Ama duyulmadan susturulan ve yokluk denilen bir şey var. Doğmamış bir varlığın bıraktığı iz, rafine tasarımlı bir görüntü, boğuk bir mırıltı, bir yokluk.

Burada ve şimdi konuşmanın bir kez daha zor olduğunu. Hayatın verdiği onca kayıptan sonra... Çok geç de olsa. Her zaman çok geç, her zaman hasarlı. Tek başına konuşmak, kelimelerin kontrolünü çoktan eline almış bir dünyada... Hiçbir şeyin ve hiç kimsenin özünde tam olarak ne ise o olmadığı bir dünya; bana söylediler ve tekrar söylediler: böyle bir dünyaya inanmaya ne gerek vardı? Susturulmanın ağır, acı verici ve ezici deneyiminden konuşuyorum. Zar zor kekeledim, sözlerim zaten yolculuklarını tamamlıyor, olması gerektiği gibi olmadıklarının farkındaydılar. Ve hayatın verdiği tüm kayıpları yaşadıktan sonra, aslında hiç gitmedikleri bu yere geri dönerler, kendilerine dönerler. Çünkü gidecek başka yerleri yok.

Bir kez daha sessizliğe indirgenmenin ağır, acılı ve bunaltıcı deneyimi, her seferinde unutamayacak kadar iyi bildiğim bir deneyim. Parıldayan bıçak, kül ve toz, kaba ve alaycı kahkahalar, ilmek dönen dil, altın

iğneler, cennet tadıyla gözyaşı, zindanlarından koparmaya çalıştığım kibirli, şiş ve despot göz, her şeyi yutan sessizlik. , sinsi cehennem. Kelimeleri nazikçe oyan görünmez bıçak.

Yalnızlık içinde konuşuyorum, onun kadar uzun süredir hiçbir şey bilmeyen ben. Ve kendimden bahsettiğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Kendi dilimi, kendi ıssızlığımı kelimelere dökmekten başka çarem yok çünkü benim cehennemimin de bir gerçekliği var ve cehennemin 'ötekiler' değil, 'benim' demeyeceğim.

Bu kadar çok kelimenin, onca gürültünün ortasında, dünyanın mırıltısını dinlemek için eğilmek ne kadar zor - çünkü dünya konuşmuyor. Bu sesin ferahlatıcı bir nefes gibi ivme kazanmasını beklemek. Işığa, korkulu, kırılgan ve saf nura, en yakın karanlıktan daha yakına bakmak, her şeyin yolundan gittiği yoldan gitmek, acı çeken toprağın yasını tutmak... Geceyi hiç bırakmayan rüyanın izinde, içinde çoktan kaçmış olanın, gelecek olanın peşinde, karanlıkta, el yordamıyla bizi çağıran ama hep uzaklaşan ve asla cevap vermeyen o sese doğru el yordamıyla...

Bu ses şimdi "sen" diyeceğim.

Hayat denen bu ülke [3]

ÖZET : Yirmi sekiz yaşında bir kadın, yanan bir şehre, yağmur bombalarının ve kurşunların etrafında kararlı bir adımla yürür, akşam yanaklarını kırmızıya boyar, yarı saydam yapraklar saçlarına dolanır...

Kırmızı kil ya da altınla değil, elma ağacının kabuğundan çıkan mürekkeple anlatmak, incelemek ve sizi anlatmak istiyorum.

R İLKE [4]

Karanlığa doğru gittikçe daha derine inen sonsuz bir ara sokağa benzeyen o gecelerden biri. Sokaklarda, çamurlu kaldırımlarda, çıkmaz sokaklarda yürüyorum, labirenti geçiyorum, gecenin kavşağında ve yakın,

diyor Rilke, çok yakın, hayat denen bu ülke... Basamaklar, patikalar, mesafeler... Bir koridor yol açar. kuşatılmış şehir, genç bir kadın dikenli teller boyunca yürüyor, çok yakın, diyor Rilke, hayat denen bu ülke... Her taraftan bombalar yağıyor, alevler uçsuz bucaksız mahalleleri yutuyor, her yer sarsılıyor. Bir adım, bir adım daha, halkaları geçiyorum, gecenin uzun çıkmaz galerilerini, sanki cehennemi bir ağırlığı, belki bir tabutu, benden sonsuza dek kopmuş bir şeyin artan ağırlığını dünyaya sürüklüyormuş gibi ve mesafeler uzuyor, karanlık bir engel, sadece yürü, dedi Rilke, sadece yürü... Kader, ortasında adım adım ilerlediğin dolambaçlı bir yol... Durmak, sendelemek, geç... Yirmi sekiz- yaşındaki kadın alevlerin ortasında bombalanan şehre doğru yürüyor, akşamın kırmızısı yanaklarını aydınlatıyor, bir top metodik olarak ufku inceliyor, saçları rüzgarda uçuşuyor.

Issız ve kalabalık yollarda, yapay ışıklar ve hakiki gölgelerde yürüyorum gece, etrafımı saran bu karanlığın adı gece, dalıp tabut gibi sığındığım gece, beni ezen gece, doyumsuz Yürüme diyor şair, acıların biteceği bu yere ve ben hiçbir yerde başlayıp hiçbir yerde bitmeyen ıssız bir yoldan başka bir şey değilim. Ayak sesleri, yollar, ayak sesleri ve ötesi… Çıplak, çorak, çorak bir ülke. İşte sınır, tüm kelimelerin sınırı, kilometrelerce dikenli teller, silahlı askerler, mayın

tarlaları ve artık kimseye ait olmayan topraklar... Boş beyaz sayfalar, bir ölüm ve kim bilir kaç ölü, burada terk edilmiş ... Yakında, dedi Rilke, belki bir söz bir dalga gibi yükselir ve seni hayat denen bu diyara götürür... Kim yaşıyor? Şair sorar, biz sadece bu dünyanın sonsuzca uzanan yollarında, rüzgarların savurduğu geçitlerde, kıyılarda, kıyılarda yürürüz, yüreğin acıyla birbirine dolanmış damarları gibi durmadan yürürüz yollarda. acının biteceği yer... Bir söz, bir başka söz, sonsuzluğa doğru, adım adım, sonsuzdan, ölümün sarkacında...

Yirmi sekiz yaşında bir kadın, yanan bir şehre, yağmur bombalarının ve kurşunların etrafında kararlı bir adımla yürüyor, akşam yanaklarını kırmızıya boyadı, yarı saydam yapraklar saçlarına dolanmış... Gün düşüyor, gün ağarıyor. ufuk şimdi bir alev çemberi, bombalanan şehir, kanvas sargılar arasında akan kan gibi bir duman perdesinin ortasında beliriyor. Çok yakındı, dedi Rilke, ama gerçekten kimin ülkesine hayat deniyor? Bu sadece bir kelime, bir kez her şeye rağmen bulmayı başardın… Kimin değil? Bir kelime, başka bir kelime ve ötesi, bu gizli, görünmez ülke... Bitiş gününün ışığı ufku kaplar, bir top sabırla inceler mesafeleri, uzakta kaybolan yolları, sanki bir kelime ararcasına. Unutacaktı, canlı sözü, yerini değiştirmeden önce, fethedecekti, silahın görüşü, gözü

ve namlusu bir olur, orada, göğün uçlarında, çıplak toprakta, soyulmuş, çorak, gün biter. som altından bir alev içinde ve her taraf karanlık çöküyor, ölümcül, tüm gerçeğiyle, derin karanlık... Acı bir söz, kader. Kader yazılır, tüm kelimelerin metni susturulur. Bir kadın gece tek başına yürür, bir kadın, başka bir kadın onun peşinden gider, onun ayak izlerini takip eder, aynı gecede taşların, molozların arasında, aynı kan yalnızlığında, kalpten görünmeyen yollarda yürür. dikenli tel, bir kadın, bir kadın daha acıların ve bitişlerin ötesine geçer, bütün batan güneşlerin izinde, hüzünlerin nihayet bittiği bu yere doğru...

Issız ve çorak topraklar, taşlar, bükülmüş ağaç, kararmış, yırtık sayfalar, kül yağmuru, bir duman cümlesi... Alacakaranlığı aşan genç bir kadın, emin bir adımla kendine doğru yürür, dünyanın gözleri sanki açılır gibi olur. isyan ettiler, ona adını geri verdiler, taş ve külden, daha da sessiz bir ülke, kızıl saçları uçuşuyor. Gece yeniden kararır, yaralı bir sözcük, orman yandığında kabuğundaki bir kaplumbağa gibi kabuğunun dibine çekilir, diyor Rilke, çok geçmeden, sadece bir ağaç uçarken çığlığınızı yakalar, çıplak ve çürük dallarını yayar - hayır, onunki elmalar altın değil, dünya kırmızı ve alev ve acı - yakın, o çok yakın, dedi Rilke, sadece yürü, o artık senin, gökyüzü gibi, kaderin olan bu toprak, bir adım daha ve sana gelecek,

gelip sana sarılacak ve seni kucaklayacak ve biz de adım adım yürüyoruz, bir tabut örerek, sözcüklerin yanmış kabuğuna ve belki de beyaz yapraklı bir dal uzanıp bizi kaldıracak ve alacak. bizi hüzünlerimizin biteceği bu yere... Yürümeye razıyız, gün doğar doğmaz yürüyoruz, geceden hiç konuşmadan çıkıyoruz. Ayak sesleri, yollar, kelimeler ve ötesi... nihai bir ülke, çöl.

Hayat denen bu ülkede ölüler tomurcuklanıyor, taşlar çiçek açıyor.

3 . Silence'da zaten kullanılan *unvan artık sizin değil* , p. 85. Ancak buradaki metin, benzerliklere rağmen aynı değildir. *(N.d.T.)*

4 . "Ich war bei den ältesten Mönchen" şiirinin Almanca orijinalinden çevirimiz, 4 Ekim 1899, Berlin-Schmargendorf. *(N.d.T.)*

Sözler

Pekala, başlayalım. Şimdi, hemen. Çünkü hayat hakkında konuşacağız ve çok az zamanımız var.

Bugün, bu sabah, sayısız kelimeden, biriken tüm doğru kelimelerden sadece birini seçtim: Hayat. Bu söz, nefesim kesilene kadar peşinden koşacağım. Durmadan, sürekli hızlanarak koşmak zorundayım. Beni bekleyene kadar...

Kelimeler: çıplak ve kırılgan, bir nefesin gölgeleri.

Soğuk, kemikli bir el beni geceden atmak için omuzlarımdan tuttu. Şafak vakti gözlerimi açtığımda dünyanın saçları çoktan ağarmıştı. Sözcükler beyaz sayfayı kucaklarken ışık nesnelere doğru aktı ve onları kucakladı. Yokluğa dönüştürmek için bir çığlığı nasıl yutarlar. Gece, yarım kalmış düşlerinden payını bırakarak aceleyle geri çekildi... Islak kumların üzerinde boş kabuklar...

Kelimeler: kuru ve çıplak. Hepsi aynı anda kabuk ve maske.

Büyük beyaz çarşafları bir kenara koydum: ömür boyu. En ufak bir söze dokunmadan geçen hayat... Adını mırıldanmayan sessiz bir sesle, her sabah beni çileden çıkaran açlıkla adlandırıyorum onu, eğilip onu aramak için, gölgelerin arasında, karanlıkta. düşler... Tuttuğum yeryüzüne eğilmiş onu arıyorum. İçimdekinin aynısı bir avuç toprak.

Kelimeler: eski, yıpranmış, gergin, gerçek dışı çığlıklar.

İç varlığın hayatı, ona hayattan daha yakındır. Ama insan bir yankı değilse nedir?

Kelimeler: uluyan, korkutucu, sonsuz. Yerin altından yükselen kemikler gibi.

Kökeni belirsiz ve kimseye hitap etmeyen bu ses, ağzım kapalı bir kukla gibi konuşmama neden oluyor. Bir çöl ülkesinde, karanlık özgürlük tarafından deliye dönen kör bir rehber, sessiz bir sağırlığa doğru son sürat koşar ve koşar. Zaman zaman onun ölümlü durumuna bir yankı. Ve ben ? Her adımda körü körüne peşinden koştuğum gelecek azalıyor mu yoksa artıyor mu?

Kelimeler: yeni bir dünya doğsun diye mayalanmış sessizlik ve gölgede çiğnenmiş, yıpranmış...

Dışarıdan gelen sesleri dinliyorum ve onların içinde eriyip gidiyorum... Sessizce dışarı çıkıp, tünel kazmak ve bu mahkumiyetten kaçmak için bekliyorum, sonra

nefesin içimde kabarttığı yelkenleri havaya kaldırıyorum…

Sözler: her biri bir yankı, sadece ölümden önce susmak...

Gün ağarır, ışık nesneleri yutar, hayaletlerim artık beni tanımıyor. Zamanım azalıyor. Sonsuz beyaz sayfanın her bir daha ince, boğuk sözcüğüyle ilerleyen bu ses, gökyüzüne, ağaçlara üzülerek sınırları araştırır ve arar. Erkeklerden bahsedecek bir hikayeye ihtiyaç duyarak kendi sesiyle kendine sesleniyor ve yere eğilip onu avuçlarına alıyor. Bu ses, dünyanın uzak yankısıdır, çünkü dünya onun dünya olduğunu duymak ister, tüm boş kabukları tarihiyle doldurmak ister, bu tek kelime dünyasının ölçülemezliğine sığınmak ister. Ve ben... Ben dünya kadar boşum.

Beyaz sayfa: diğer beyazlıklardan daha beyaz.

Hayatın peşinden koşan, her adımda tökezleyen bu ses, terk ettiği boş kabukları almak için eğilen bu ses, bu ses bilir ki onun içinde konuşanın hayatıdır... Ya ben? Bu ses kadar yorgunum.

Ama insan bir ayna, bir yankı değilse nedir?

Göz alabildiğine beyaz yapraklar… Bakir ve kurak, çöl… Terk edilmiş tapınaklar gibi ıssızlık, gizem ve yankılarla dolu. Tozla kaplı moloz taşlar, çizgileri ve renkleri solan görüntüler, anlaşılmaz semboller... Defalarca tekrarlanan törenlerin ve kanlı mucizelerin izleri, karanlık ve ürkütücü lekeler, büyüsünü yitirmiş işaretler, Eski ve kutsal Söz'ün yerinden fırlamış sunakları.. Sanki Yaratılış'ın kesintiye uğrayan saldırısından kurtulan birkaç görüntü orada, bir araya toplanmış gibi; kaba, yarı saydam bir iskelet ayağa kalkıp şekil almaya çalışır; canavarlar, zamanın başlangıcından önceki panayır canavarları ışıktan kaçar. Çökelmiş beyazlık, katman katman çöken, bütünleştiren, doymak bilmez, içindeki sözcükler ve her bakışın yansımasını verdiği... Zamanın boş göz küreleri gibi bekleyen satırlar, metin satırları... Durmadan uzadı. içlerinde akıp giden, geceyi uzatan saatlere... Dört rüzgara savrulan, kaybolan isimsiz sesler, girintilerde, saklanma yerlerinde ve kör

noktalarda uzayıp giden devasa gölgeler, kalıntılar arasında bir çıkış arayan hayaletler, harabeler... Hayatın dokusuna tutunmaya çalıştıkça yerinde donup kalmış düşler... Anıtsal hatıra heyelanları, sonbaharda zarafet taşıyan başlangıçlar ve bitişler, ölenler ve hayatta kalanlar, kaybolanlar ve daha doğmayacak olan… Sessizlik kırıkları, karanlık, çok karanlık, devrilmiş bir ağacın gecesi kadar siyah…

buruşuk bellek parşömenleri

Aralarında sımsıkı düğümlenmiş kıyılar, saatler ve gecenin yolları... Alevi sönmüş soğuk ve sessiz dünyalar... Unutulmuş, kaybolmuş, yoklukta adına çevrilmiş her şey... Zaman, ağır ve kuyudan akan sular gibi hareketsiz, hiçbir yere akmaz.

Geç oldu ve ay ışığında hatıra parşömenlerini izliyorum... Elimde bir mum, bu sessizliğe giden basamakları iniyorum, terkedilmiş bir tapınağa girerken, nefes almak ciğerlerimi yakacak yer gibi. … Tonozlar, kemerler ve sütunlar, heykeller ve taşlar arasında bir uyurgezer gibi yürüyorum. Kırık tanrılar, kırıntılara dönüşen yüzler, büstler, onca isimsiz şey… Bir kül, hüzün ve çürüme kokusu… Burada hiçbir şey başlamaz ve hiçbir şey bitmez, öznesi, nesnesi

olmayan bitip tükenmez bir bekleyişte erimeyen hiçbir tarih… Tanrılar artık en ufak bir varoluşsal fiil icat etmiyorlar; cinsiyetten, bedenden yoksun kalan insanlık, kendi kaderinden çekilir. Her varlık uykusuyla, unutuşuyla, en sağırıyla, en çıplak yokluğuyla baş başadır... Mühürlü, bir zamanlar ona hayat vermek için kumlara üfleyen dudaklar, tanınmaz yüzler bir ölümlü elin belki intikam almak için, bir insan yüzü vermişti; ve delikli duvarlardan yapılmış, gecikmiş gözyaşları kara çakıl taşları gibi yere dökülüyor. Ve kum, kan gibi akan, gecenin yüzünden akan kum, mineral ve kırık... Kumdan başka bir şey değil. Dökülen, biriken, yayılan, sızan, her yerde, her şeyde… Geçici olanın meselesi, hem günah hem de varoluşun eşsiz, silinmez gizemi… Bir avuç kum. Laik hafıza, geçen saatler boyunca tane tane, kırılmış bir aynadan, dönmüş kumla...

Sözler... Maskeler kendi suskunluğuna kapandı, boşlukta nefesini aradı... Bitti, yeniden birleşti, bir kez daha dağıldı, bir kasırgaya yakalanmış gibi tutuşup sönüyor... topraktan, ölüler diyarından doğacak rüzgar... Her şeyin bir bedeli olacağı unutulmuş, kayıp başka bir dünyaya doğru...

Geriye ne kaldı: boş sayfalar. Bakire ve kurak, başlangıçtaki gibi. Sustuğum yerde ağla pardon.

Bir sondan çok bir başlangıca işaret etmesi gerektiği sezgisiyle bir “son cümle” için kağıtlarımı topladım… Biçimlenmek isteyen bir ses, sesini bulmak isteyen bir görüntü, nefesini umut eden bir hikaye gibi. , beni birlikte beklemek… Söze dökülmek isteyen bir hayat. Uzak kıyıların karşı konulmaz çağrısı gibi, en karanlık karanlığın eşiğinde kapının altından süzülen ince bir ışık huzmesi gibi. “Gelecekten” yola çıkan bir ışık, geceleri tüm yolları kapatan bu ülke, en opak iç karanlıktan daha gerçek ve daha yakın bir ışık. Işığın sözü ve mucizesi... Tüm başlangıçların kaynağında ışık. Varlığı hiç bitmeyen, gece ile karanlığın, karanlık ve gölgelerin çiftliğinden, zaman ve düşlerle asli hiçlikten doğmaktan ve hiç durmadan akmaktan, kucaklamaktan, her şeyi içine almaktan, hiçliğin kendisine kadar… ya sözden söze akan bir ses, ya da sözcükler arasında akan sessizlik, sanki özlenen kelimeyi bulmuş gibi… “Hayat, her şeyini kaybettiğinde avucunun boşluğunda kalandır”, dedi belki de bu sessizlik tüm kelimeleri toplayarak. Işık, beni çağırmakla yetindi, sessizce çağırdı ve bana bir "yarın" bahşeden, beni geceden çıkardı... Yeni bir güne, görülmemiş bir şaşkınlık vaat eden ufuklara, uçsuz

bucaksız kıyılara doğru. "Devam et" diye sessizce fısıldıyor gibiydi ve küçük bir okşamayla yeryüzünü yeniden yaratırken başka bir şey söylemedi.

Acı mavi bir sabah, soluk ve şeffaf, dünyayı ziyaret etmek için geri döner, geçen bir misafir olarak utangaç... Ama dünya henüz gecesini bitirmemiş gibi.

Kelimelerin mucizesi, söylenememeleridir.

Her saat ve hayır ben

İnsanlar hangi sesleri duyar?

Yere yakın uçan kuşların kanatlarının sesi, ipte sallanan çamaşırların sesi, toprağın uzun huzursuz uykusunda yaydığı titremeler, suların kayalara çarpması, suyun yüzeyine düşen yağmur. deniz, ağaçların yapraklarındaki damlaların sesi, evlerin çatıları, insanların yüzleri, uzaklaşan, yaklaşan, kaldırımları çiğneyen adımların yankısı... gölgede geçen varlıklar... Gece rüzgarının beraberinde taşıdığı tüm sesler... Bütün gün kullanılıp tükenmiş, kendilerini denize atan söz seli, giden bir geminin yürek parçalayan düdüğü. liman, giden her şeye başlatılan haykırış, bu son haykırış, sürekli tekrarlanan son çağrı... Dünyanın dört bir köşesinde bir çarpma sesiyle açılıp kapanan kapılar. Damarlarımızda daha cesur ve hızlı büyüyen ve sonra zayıflayan, kansız bir nabzın atışı; denizin derinliklerinden, batık adalardan ve limanlardan yükselen şarkılar, açık denizin hatırası; duvarlar arasında koşan gölgelerin tırısları; Hükümlülerin hücrelerinde, uykusuzluk çekenlerin

odalarında ağır ayak sesleri, hırsızların hafif ayak sesleri, cevapsız duaların uğultusu, uzaktan ateşlerin tıslamaları, yazılmamış mektupların hışırtısı... Ve sesler... yankısı taşların arasında donuk yankılanan, "hala" diyen, "ben" diyen, "yeter" diyen... Okyanusa yuvarlanan bir gözyaşı ve yüzen, dans eden, yok ettiğimiz ve o dünya... yeniden inşa ediyoruz, insanın yüzünde ve sakalının altında dönmeye devam eden... Bir an olsun durmadan içimizden geçen dünya...

Kararsızlıkla başlıyorum… Ve ikisini de itiraf ediyorum: Karar vermenin zorluğu kadar başlangıcı… Tereddüt ettiğim yerde duruyorum, henüz yazılmamış bir satırın sonsuzluğunun sonuna üç nokta ekliyorum. Sanki elimin ektiği bu küçük siyah halkalar, aralarındaki boşluğa işaret etmek, onu ortaya çıkarmak, görünür kılmak için yapılmış gibi. Böylece, boşluğu, üzerine atılacak bir ağ gibi yakalayan sözcüklerin cisimleşmesiyle ve kesinlikle ondan kaynaklanan büyünün bozulmasıyla, kararsızlık içinde bir varoluşun öyküsü başlar...

Bunu benim hikayem yapacak mıyım?

Muazzam bir dünyanın, ses ve ışıktan oluşan heybetli bir dünyanın barındığı gün, çoktan yolunun yarısını katetmiş ve en ufak bir durak bile bırakmadan beni bir o yana bir bu yana geçti. Soluk öğlen mavisi…

Bir ayna, bir çocuk sesi, uzaktan bir akordeon, bir ceset… İşte yol arkadaşlarım.

Bütün gece masamda boş sayfaların önünde oturdum, sesimin dünya kadar eski bir hayal kırıklığının kalbinden çıkmasını umarak. Son cümleyi yazmama izin verecek ışığın, mucizenin veya trajedinin peşinde. Kocaman bir zaman diliminde, boş sayfaların, yarı dolu sayfaların, yırtılıp atılmış sayfaların ortasında, saatlerin sertliğiyle boğuşan tek bir not gibi orada duruyorum. Tüm ağıtların olasılığına açık, hiçbirini yakalamadan… Hareketsiz ve duyarsız kalemimden bir "ben"in doğmasını, ıssızlığın içinden sözcüklerin doğmasını bekledim. Şehrin gece gürültüsünden, titreyen ışıklardan ve şeylerin uğultusundan, uzayan gölgelerden, karanlık, sessiz sokaklardan... Harflerin, sıralanmış cümlelerin, askıya alınmış deneyimlerin kırıntıları ve kırıntıları arasında hala canlı bir şey keşfetmeyi umuyordu. Ama gece hiçbir şey yoktu, kelimeleri birbirinden ayıracak hiçbir şey, sessiz hayaletleri konuşturacak hiçbir şey yoktu. İçimde taşıdıklarımdan hiçbiri öne çıkıp "ben" demek istemedi, hiçbiri o kelimeyi üstlenmek, aynada yansıyan yüze sahip olmak, bir sesin, bir gölgenin, bir kaderin sorumluluğunu almak istemedi. . Hayatla kesişen bir hikayeyi kimse istemezdi. Adımlarımı hangi kana bulamış olabilirim? Bütün o kağıtlar işe yaramazdı. Bu kadar kalabalık dünyadan, kimsenin

kaçamadığı bu yoğun geceden hiçbir şey boşuna olmadı.

Kağıdın beyazlığına çizilen işaretleri sessizce kabul edebiliriz, bu insani çiziklere rağmen boşluğun boş kalacağına dair sarsılmaz bir inanç vardır. Bütün geceyi boş sayfaların başında geçirsem, yalnızlığımla sohbet etmekti. Bir ayna, bir çocuğun sesi, uzaktaki bir şehir, bir ceset... Bunlar benim yol arkadaşlarımdı.

ayrılık saati

Sana kahve koyarken elim titremedi. Bana uzun uzun baktın, kederini gizlemeden, gözlerini bana bırakmak istercesine. Sana minnettardım ama yine de konuşmaya devam ettim. "Yalnızca çölün yüzüne bakmayı bilenler hiçliği başkalaştırabildiler. Gizem, karanlık, kaos, boşluk hiçbir yerde olmadığı için…" Beni dinlemiyordun ve ben hiçbir şey söylememek için konuşuyordum. "Ölülerin kalplerini yanlarına gömmek için çıkardılar. Çünkü her şeyin kökündeki fiilin kalpten geldiğine, sadece kalpten geldiğine inandılar… Ve mezarlara da ayna koydular." Gözlerin ıslak çakıl taşları gibi, saf, berrak, vahşi bir hüzünle parlıyor, sanki parçalanan sözlerim gözlerine yaşlarla sıçramış gibi, ama sen her dalgayı geri itiyorsun. Ya da belki söylemek isteyip de nasıl söyleyeceğini bilemediğin, gözlerini bu kadar suda boğan bir şey… Deniz bir anda çekiliyor, yine çakıllar var… "Ne zaman döneceksin? "Bana bu soruyu sorma!" Kalkıyorsun, kahven yarı

sarhoş; iki gladyatör gibi karşı karşıyayız. Aramızda dünyanın en uzun cümlesi uzanıyor ve her biri bir ucundan başlayarak yokluklarımızın buluştuğu noktaya ilerliyoruz, “ben” diyoruz, “sen” diyoruz ve bizi ayırmaya devam ediyoruz. Bana son bir veda için zaman veriyorsun ama belki de her şeyi yeniden başlatacak, dünyayı yeniden kuracak, konuşturacak cümleyi bekliyorsun ve benim labirente batmak için iki dakikam kaldı. ölü bir adamı bile geri gelmeye ikna etmek için yüreğinden. Yoksa tanrılar ve ölüler sessiz kalmaya devam etsin diye her şeye son vermemi, herhangi bir dönüşü imkansız kılmamı mı istiyorsun? “Bazen bir kutunun kapağı altında o kadar iyi uyuyorlar ki, Tanrı bile onların birleşmesini kıskanıyor diyorum. Bu yüzden onları amansız taciz ediyor, birbirlerinden ayrılana kadar..." Doğru, yalan söylemiyorum ama sözlerim senin bakışların altında paramparça oluyor ve taşların üzerine saçılıyor.

“Bazen kalp ve kelime o kadar iyi uyur ki, Tanrı bile onların birleşmesini kıskanır ve birini ya da diğerini susturur ve her birinin önüne bir ayna koyar…” Artık beni duymuyorsun, zaten ayrıldı. Eski Mısırlılar çölün yüzüne nasıl bakılacağını biliyorlardı, dillerinde sesli harf yoktu, ölüleri kalplerinin yanına gömerlerdi. Bir ceset, bir kalp, bir ayna... Sonsuza kadar birbirlerine baktılar. Sessizce çöle dönüyorum, kahvemi içmeyi bitiriyorum.

Hüzün bedenle başlar, hikayeler kederle… Aslında hiçbir hikayenin başı ve sonu yoktur ama ben her cümleye bir son vermek, boşluğu işaretlerle sınırlamak, denize sessizlik atmak zorundayım ki öyle ki. hayatla doluyor… Sonra kaderini yaşamak. Kendi kendime “ol!” demek ve saf ışıkmışım gibi olmak. Bir beden, gölgeler ve arayabileceğim bir isim yaratmalıyım. Belki de bedenim, sesleri çıkarmak için dilin vurduğu, kırılgan bir zar ve kemiğin birleşiminden ibaret bir dişten başka bir şey değildir. Söylenen ve söylenmeyenlerin kılıçlarının ölümle kesiştiği sonsuz bir savaş alanı... Mağlup ile galip gelenin sessizce yan yana çürüdüğü, insanın çamura, çamurun insan haline geldiği...

Kendi hikayem değilse? Tereddüt daha ilk kelimelerden boşluğa dönüştü... Oysa ben bunu başarmak için koca bir dünyayı feda ettim.

Tekrar başlat. Yeniden başla, tekrar dene. Neden? Niye ? Söylenemeyene doğru bir adım atmak, bu adımı tekrarlamak, yeni bir daire çizmek için yörünge değiştirmek… Ayrılmak, basitçe, gitmeye çalışmak. Son cümleye gitmek için. Bunlardan kaçan cevaplar. Cevap bile yok, sadece cevaplar. Numara. Belki.

Korktun. Evet.

Şafak vakti çoktan geldi. devam ediyoruz? Hala birbirimize söyleyecek bir sözümüz var mı?

Ben oradayım, tüm bu parçalanmış cümlelerin, beni ileri ya da geri iten seslerin, başlangıçların, kavşakların, sert granitte donmuş ayak seslerinin ortasındayım. Varoluşun ortasında kargaşa içinde canlı ele geçirildi. Bedenim sadece bir iz, herhangi bir yara kadar sessiz, ama konuşmaya başladığında, korkunç bir sese bürünmek kadar yalan söylemeyi beceremiyor. Sana katılmak için kaçtığım orman gibi. Çocukluğum ve ölümüm gibi...

Son sayfamdı. Tekrar yazmak isterdim. Sebebini bilmesem de… Şunu söylemek isterdim… Son cümle hep bir sonraki sayfa için, gelen saat için, takip eden son saat için. Henüz hiçbir şeyin duyurmadığı yeni şafak için. Keşke. Ve yine de... Her şeye rağmen. İşte hayatım bir kaç kelimeye böyle sığıyor, var olduğum yerdeki boşlukta, başlangıçlar ve bitişler arasındaki aralıkta, bu kelimelerle var olan ya da olmayan her şey arasındaki boşlukta şekilleniyor. Ve yine de, her şeye rağmen, teşekkür etmem gerektiğini hissediyorum, ama kime, bilmiyorum. Rüzgarda, belki. Gecenin bir yarısı aniden kopan fırtınaya, kıpırdayan, kıpırdanan, inleyen dallara, ıslak yapraklar üzerinde parıldayan ay ışığına...

Bütün bunlar, bu virgüller, bu noktalar, tekrarlar, tereddütler, bu sayfalar beni çağıran, bana cevap veren, bir süreliğine yerleşip bedenimde ete bürünen sesleri işitebilmek içindi… “Sen” diyenler, “ben”, “yeter” ya da “fazla”, “evet” ya da “hayır” diyenler… Görünen her şeyde ellerim görünmeyene dokunsun, içimde savaşan gölgeler yan yana uzansın diyeydi. nefeslerini karıştırarak. Ölülerime veda etmek içindi.

Kör bir kedi içindi, başımızın üstünde martıların ve güvercinlerin tiz balesini patlatırken kollarımda tuttuğum, dalları gün ışığında beliren ve gün ışığında yavaş yavaş şekillenen ağacın hikayesini anlatmaktı. en küçük detay Yapraklarında gümüş yansımalarla titreyen su damlalarına... Bir ağaçtan söz etmek, tek bir ağaç... Gökle yer arasında, sularının birleştiği yerde duran... hala umudumuz olan her şeyi kucaklayan ufku işaret eden parmak: “Dünya! Toprak !" Ve bağırın: "Dünya orada, bu kıyılarda! Yaşamaya devam edeceğimiz hayat! Orada da her şeyin sonsuz güzel olduğunu söyleyen ışık, gece ile karanlık uçurumların, benim gecem ile sizin karanlığınızın birleşmesinden doğan ışık…”

Bir cümle bile yazmaktı. Şafak sökerken kendiliğinden ve sessizce, doğumunun parıldayan parlaklığında ortaya çıkacak tek bir cümle, yolculuğunu batmadan

tamamlayacaktı, ruh huzur içinde...

KEŞKE.

Söylemek istediğim tek şey
çamurlu kaldırımda gümüş bir yüzük gibi parlıyor
kimsenin almamış olması.
tüm söylemek istediğim
ince bir zaman vadisinde tutar,
birkaç saniye, belki birkaç dakika uzunluğunda,
otuz bir yıl derin.

Her saat ve hayır II

Sonunda yalnız kalmak. Eve git, kapıyı kapat, ıslak kepini ve paltosunu as, rüzgarlı sokakları, çamuru, erkeklerin gürültülü dünyasını dışarıda bırak. Bitmeden bırakın tüm izlerini kapı eşiğinde ve karların ayak izlerini örtmesi gibi onları örten gün. Hayatı alt üst eden ve sanki orada yaşıyormuş gibi görünen aksesuarlardan kurtulun ve bu ruhta büyük, uçsuz bucaksız, eşsiz için ıvır zıvırlarla dolup taşacak yer açın. Nesneler, parıldayan pencereler, çürüyen artıklar, tükürükle lekelenmiş kelimeler, bir gülümsemede görünen dişler, özensiz ifadeler, çıplak bir kafatasına yakışır... Akşamın sıkıca çerçevelediği gün boyunca arar, didik didik arar, bir şey, ait olan ve olabilecek herhangi bir şey. Seni kurtarmak. Orada olmak, tüm ışıklar kapalı, koridorun yarı ışığında aynaya bakmak. Yorgun, beyaz, lekeli yüzün. Yıpranmış… Bakışını beklemek, yakalamak, onunla çelişmek, reddetmek…

Kahve telvesi kadar yoğun, buruk ve soğuk hislerim… Geleceğimin başka yarınların kalabalığı

olduğu yüzümü çeken bu özelliklerde mi okunuyor? "Hayat hikayem" dediğim bu marşta, bugünün birikimi ve buna benzer sayısız gün... Keşke bu viskoz duygulardan kurtulmanın bir yolu olsaydı, avucunuzun içindeki su gibi içebilirken. , ondan fışkıran hayat... Gerçeğimin merkezini işgal etmenin ve onu gözle görülür bir sınırla çevrelemenin bir yolu... Bir hikâye anlatmak için çok geç, hâlâ bir hikâyeye kaymak için çok geç, bir ağlama şansı...

Boş odalara bakan uzun koridorun ortasında, bir uçtan bir uca hayatı, ötesini, göz kamaştırıcı yokluğumu seyrediyorum... Ağırlaşan bedenim çökmeye yakın, omuzlarım uyuşmuş. Bu sessizlik, bu yorgunluk, yalnızlığımı saran nesnelerin uzak dünyası... Ve eğer bulanık görüntülerden, tarihin parçalarından, tekrarlardan başka bir şey yoksa, benim dışımda yer alan sözcüklerin anlamından başka bir şey yoksa, işte bu. İçimde biriken bu tortulardan başka bir şey söylemeden, her şeyin boş olduğuna nasıl inanabilirim? Sisin içinde dans eden varlığım, çöplüğe atılan yıpranmış “ben” ile henüz şekillenip hayal edilmeyi bekleyenler arasında “şimdi” deme cesaretini nereden alacak? Karanlıkta, sadece kendi yüzüm beni seyrediyor, yalnızlığı bana sırtını dönmeden önce, aynaya yakalanmış gibi yüz yüze olma zamanı. Yarın daha fazla cesaretim olacak. Ne olursa olsun, yarınlar boldur.

Büyük çarşafların, yarı dolu bardakların, ağzına kadar dolu kül tablalarının önünde oturuyorum, tesadüflerin beni götürdüğü bu yerde... Bir kalem dolduruyorum, gürültüsüz, duygusuz, düşüncesiz... C Bazen o kadar zor ki...

Bakışlarım gölgelerle dolu zeminde bir duvardan diğerine dolaşıyor. Hastalıklı bir nehir gibi, sessizliğin sert toprağında kıvrılıyor. Başlarım, hemen vazgeçerim, hatırlarım, unuturum hikayem bir sokak köpeği gibi süresiz olarak derisi yüzülmüş, kapılar önümde, arkamda çarpıyor, saatler kesintisiz geçiyor bedenimden. ("Saatlerin ayakları geriye bakar" der eski bir cümle.) Belki de hayat ancak bakışlarım ondan uzaklaştığında belirir ve sessizce bana şunu söyler: Ben kelimeler için yalvarmaktan vazgeçtiğimde, not almayı bırak, ver. çaresizce çığlık atarak. Hayatta kaldığım binlerce gece, beni daha dar ve ebedi olan bu geceye taşımaktan, verecekleri binlerce cevabı bilmeden, en karanlık yalnızlık içinde kendimi orada bırakmaktan başka bir işe yaramayacak. Durmadan başka bir tümcenin yörüngesinde dönüp duruyorum, sonsuz tekrarın adını artık bilmeyen yankı oluncaya kadar... saf ve basit varoluş, bundan böyle kendime kelimelerin geçeceği bir kader bulamayacağım.

Dirsekler masaya dayamış, bir kadın yazıyor, yazıyor... Varlıkların olmadığı bir odada kendi için yanan ürkek bir alev gibi. Bir kilidin birdenbire

açılmasını, sürekliliğin, sonsuzluğun birdenbire ortaya çıkışını izleyerek yarı-sözlü varoluşunu gerçeğe bağlayacak sözcüğü arar. Nihai kelime, en doğru, saf unutuşla mutlak hatırlamanın birleşmesinden doğan, bugüne kadar söylenenleri tekrar edecek, silecek kelime... Ceset rengi elleri sımsıkı örülmüş bir ağ, dokunmuş insandan. Görünmezin yüzeyini keşfeden ve delinmeye izin veren kemikler, saatten saate gecenin uçurumuna daha da batar... Belirsiz rüyalar, uykunun sıkıntılı sınırı, çökmüş bir kalp, kül kokusu. Kemikler, küller, sessizlik. Sanki hayatın derinliklerine dalıyormuş gibi tertemiz, parlak sayfaya sabitlenmiş bakışları, elimizde kanadını boş yere çırpınmasını beklediğimiz ölü bir kuşa benziyor.

Yaşayan, rahatsız eden, hışırdayan karanlık... İç içe erkeklerin gecesi. Kardeşçe paylaştığımız siyah süt, dudaklarınıza götürünce topaklanıyor. Eğer şimdide var olmak istiyorsan geceni bu pekmezden çekmelisin. Sesini kabul et, biçimiyle evlen, ışığını yansıt... Donmuş ellerinle sarp kayadan bir geçmişi, geleceğin bolluğunu sök... Cümleye yüreğinle, bu yürekle son vermelisin. tavan arasına sığınmayı, kapıları kapatmayı, kurumayı öğrenmiş. Düşen bir taş hızıyla kıyıya vurmayı, varlığını en uzak sınırlara kadar uzatmayı başarmalısın...

Oda yağmurun sesiyle dolar, yeni bir sigara duman içinde, küller içinde söner, sözcüklerin derinliklerine

işleyen bıçak orada benim için bir ruh oyar. İlk baştaki gibi, ilk baştaki gibi çıplak. Sayfalar şimdiki gibi lekeli. Her saat başındayım ve hiçbirinde yokum. Zaman varlığımı doldurur ve bir beden çağırır, hayat bu bedeni doldurur ve onun bir sesi olmasını ister, bu ses dünyayı bereketine çağırır. Uzun zaman önce soyu tükenmiş, kurumla kaplanmış ve hala şekilsiz, sıcak ve vahşi hiçliğin içinden gün ışığını görmeye hazırlananlardan oluşan dünya... Her şeyin en gerçek anlamıyla başarıldığı bir dünya, daha aşırı ve bir diğeri saf ışıktan, titremeden, rüyalardan ve uykudan...

Masadan kalkıyorum, yoğun bir yorgunluğa kapılıyorum. Şafak vakti çoktan geldi. Uçarken tek bir kelimeye bile tökezlemeden hayat aktı bu kabuktan, bundan böyle sadece "ben" diyebileceğim... gecenin dalga dalga ayaklarıma sermek için geldiği alçak yalnızlık kumsalları... Dinlediğim zaman, yankılanan sonsuzluğun kahkahası... İşte buradayım, bu yerde susuyorum… Ve gün, bir önceki gün gibi kaybolmuş bir dünyanın üzerine doğarken, başka bir hikaye, farklı bir isim, eşi görülmemiş bir sessizlik bağışlıyorum. Artık soğuk bir kahve içebilirim.